

Construirea unei biserici misionare

- Viktor Hamm** **Festivalul Speranței – Interviu** 1
Festivalul Speranței nu se dorește a fi un spectacol, ci un mod de a-L glorifica pe Dumnezeu și de a vesti Evanghelia mântuitoare
- Robert W. Houlihan** **Semne și minuni în lucrare** 2
Evanghelia a înaintat întotdeauna prin semne și minuni. Când Isus a predicat despre venirea Împărăției Lui, El a făcut minuni pentru a arăta puterea lui Dumnezeu și pentru a înfrânge stăpânirea lui Satana. Ucenicii au urmat exemplul Domnului Isus și au continuat lucrarea Lui prin fapte și minuni.
- John V. York** **Teologia misiunii** 6
În acest articol vom privi misiunea lui Dumnezeu ca fiind o binecuvântare pentru toți oamenii prin Isus Hristos. Metoda lui Dumnezeu pentru a-Și duce la îndeplinire misiunea este prezența Lui miraculoasă în mijlocul oamenilor cu care a făcut legământ. Oamenii cu care a încheiat legământ sunt aceia care sunt numiți o Împărăție a lui Dumnezeu, care au misiunea de a aduce binecuvântare tuturor națiunilor.
- Cary și Faye Tidwell** **Misionarii: agenți eficienți ai schimbării** 10
Misionarii sunt agenți eficienți ai schimbării—ei schimbă lumea noastră într-un mod dinamic și puternic, conform imputernicirii pe care le-o dă Dumnezeu.
- Thomas E. Trask** **Interviu cu Thomas E. Trask—Îl întreb pe fostul Superintendent** 12
Nu poți fi penticostal fără a fi orientat spre misiune.
- Anthony D. Palma** **Umplerea cu Duhul Sfânt—Partea a 2-a** 16
Botezul cu Duhul este, în mod logic și teologic, separat de experiența convertirii, cu toate că poate avea loc fie imediat după convertire sau după o anumită perioadă de timp.

De asemenea, înăuntru

- Cameron W. Wilson** **Să ia aminte Europa** 21
- Sobhi Malek** **Să vorbim despre Islam** 24
- William P. Farley** **Credincioșia lui Charles Simeon** 26

"Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu voi fi cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului" (Matei 28:19-20). Acest text este cunoscut cu numele de Marea Însărcinare misionară a Domnului Isus. Am subliniat, așa cum se vede, verbele mai importante din acest pasaj tocmai pentru a evidenția afirmația din titlu, și anume că Marea Însărcinare este o poruncă pentru mai mulți, și anume pentru toți cei care formează Biserica Domnului.

În cele ce urmează, vom arăta că această poruncă privitoare la misiune este adresată Bisericii și este foarte precisă. Ea arată că misiunea încredințată de Domnul bisericii are un conținut, bine precizat, are o metodă întemeiată pe învățarea Cuvântului și o finalitate care este tocmai prezența Domnului Isus împreună cu Biserica Sa. Biserica misionară—o biserică în mișcare

Duceți-vă...! puneți-vă în mișcare, acționați, nu fiți leneși sau neroditori, ar zice Domnul Isus sau Apostolul Petru credincioșilor de azi, în ton cu ceea ce e scris în 2 Petru 1:8.

Există o tendință să credem că biserica este un loc fix, și chiar când își propune creșterea, ne așteptăm ca viitorii componenți ai bisericii să vină ei să primească Evanghelia acolo. Biserica misionară trebuie să țină seama și de desfășurare inclusiv slujbele de închinare în mișcare. Credința trebuie unită cu fapta, inclusiv cu fapta ucenicizării. Fără faptă, credința rămâne o religie moartă.

Iată ce s-a întâmplat în Faptele Apostolilor, după ce s-a terminat timpul de stăruință împreună al Bisericii: "Cei ce se împărățiseră mergeau din loc în loc, și propovăduiau Cuvântul, ...pe Hristos" (Fapte 8:4-5). Biserica s-a pus, deci, în mișcare, a ieșit dincolo de zidurile Templului!

Popovăduirea Cuvântului în afara localului de închinare se poate face prin învățături, prin cântare și uneori printr-un mod de viață specific, creștin, după modelul—"Predică tot timpul, și în orice loc, iar când este nevoie folosește și cuvinte!" Cred că înțelegem bine că, pentru o biserică misionară, începutul popovăduirii trebuie să fie chiar viața credincioșilor—"epistole vii, scrise de Duhul lui Dumnezeu în inimă, și citite de toți oamenii" (2 Corinteni 3:2, 3).

Iată cum, până și vestirea Cuvântului se face pretutindeni, atât în biserică, cât și în orice alt loc unde se află credincioșii ei.

Biserica misionară are o țință precisă—formarea de ucenici

Pentru aceasta Cuvântul trebuie să aibă conținut, mesaj și adresă. Conținutul trebuie să fie întotdeauna Isus Hristos. Când famenul etiopian a cerut lui Filip ajutor pentru interpretarea unei

profeții de-a lui Isaia, "...Filip a luat Cuvântul, a început de la Scriptura aceasta, și i-a propovăduit pe Isus" (Fapte 8:35). Acesta este conținutul de bază al învățăturilor Bisericii - Persoana Domnului Isus Hristos.

Dar mesajul? Mesajul trebuie să comunice dragostea lui Dumnezeu pentru toți oamenii și ceea ce a făcut Domnul Isus pentru salvarea oamenilor din păcat și de la moarte.

Destinatarul mesajului este lumea în general, dar mesajul trebuie aplicat fiecărui ascultător în parte, astfel încât el să ia o decizie. Așa a făcut Petru la Lida când a zis: "Enea, Isus Hristos te vindecă: scoală-te și fă-ți patul." În asemenea condiții Isus lucrează împreună cu cei din Biserică și întărește Cuvântul lor prin semne (Marcu 16:20). Duhul Sfânt este și El implicat atât în cântarea sufletelor, cât și în exercitarea darurilor spirituale care să consolideze integritatea lor în biserică. Cei deveniți astfel ucenici, dovedesc că învață și prin viața lor nouă, dar și prin participarea lor activă la misiune. De altfel chiar este știut că adesea, noii ucenici sunt cei mai buni evangheliști misionari în multe biserici.

Biserica misionară—o manifestare a prezenței vii a lui Hristos

"și iată Eu voi fi cu voi până la sfârșitul veacului" (Matei 28:20b). Așa se încheie lansarea Marii Însărcinări, cu o promisiune a prezenței Domnului Isus în mijlocul Bisericii misionare. Biserica supusă și ascultătoare de porunca Domnului cu privire la misiune experimentează prezența Domnului Isus în mijlocul ei "și acasă, și pe cale."

Această prezență este și un barometru și o premisă. Ca barometru, prezența Domnului ne arată că El țină că suntem activi și că răspundem corect poruncii Lui, și că El recompensează această printr-o prezență manifestată. Biserica se bucură de prezența Domnului și este încurajată să continue activitatea misionară. Fețele se luminează, inimile se umplu de bucurie, iar credincioșii pot merge mai departe să spună altora despre Isus, într-un ciclu care continuă până la venirea Domnului. Până atunci avem mandatul să ne continuăm vestirea Evangheliei până va veni El (1 Corinteni 11:26b).

În încheiere îmi exprim convingerea că articolele prezentate în acest număr al revistei Resurse Spirituale, alături de acest editorial, vor fi folosite de Duhul Sfânt să ne ajute pe noi, pastorii din România, să zidim și să slujim o biserică misionară activă, bazată pe metoda Cuvântului Evangheliei și mereu stimulată și încurajată de prezența Domnului, până la sfârșit. Amin!

Pastor Ioan Bochian

Președintele Comunității Penticostale București

Resurse Spirituale

Revistă publicată trimestrial de

LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL

Str. Ady Endre, nr. 33, 410002 Oradea, România

Tel. (0259) 236264, (0744) 624236, Fax (0259) 447180

E-mail: liferom@rdslink.ro, Web site: www.liferomania.ro

Colectivul de redacție

Redactor șef: Bill L. Williams

Coordonator: Ioan Bogdan

Traducător: Mariana Balota, Ionel Socaciu

Tehnoredactor: Cornelia Costi

ISSN 1454 – 1750

LG07RO2491

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din Enrichment—un jurnal pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al Assemblies of God, SUA.

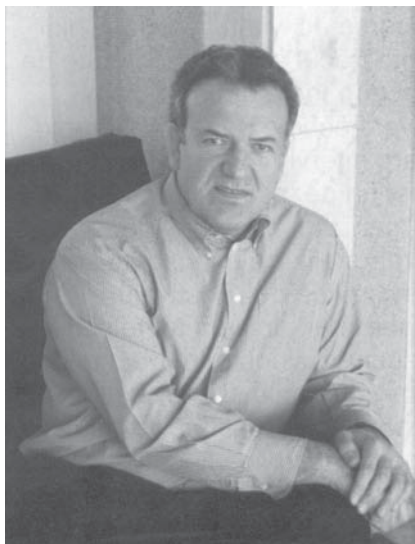
IMPORTANT: Având în vedere că unii cititori ai revistei ne-au solicitat numere suplimentare, anunțăm pe această cale că pentru continuarea publicării revistei contribuțiile dumneavoastră sunt binevenite. Cheltuielile pentru o revistă sunt de 2 lei (RON) și această sumă poate fi depusă de cei care doresc în contul nr. 874.1/ROL al lui LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL, deschis la BCR Oradea.

FESTIVALUL SPERANȚEI NU SE DOREȘTE A FI UN SPECTACOL, CI UN MOD DE A-L GLORIFICA PE DUMNEZEU ȘI DE A VESTI EVANGHELIA MÂNTUITOARE

Interviu cu Viktor Hamm, reprezentantul Asociației Billy Graham

R. Frate Viktor, anul trecut, în luna iulie, ați organizat Festivalul Speranței în Ucraina, la Kiev. Ce s-a întâmplat acolo?

VH: Ucraina este vecina României. De aceea există multe similarități între aceste țări. Acum două zile am fost surprins să descopăr un post de radio care transmite în limba ucraineană aici, în Timișoara. Ceea ce a făcut Dumnezeu în Ucraina anul trecut cu siguranță poate să facă din nou în România anul acesta. Ucraina este o țară religioasă, la fel cum este și România. Dar religia n-a salvat și n-a mântuit nici un om în toată lumea. Oamenii pot fi religioși și totuși să nu cunoască Evanghelia Domnului Isus Hristos. Ucraina se schimbă, iar liderii bisericii au decis că acesta este momentul potrivit pentru proclamarea Votului Bun către masele de oameni. Astfel, sute de biserici s-au unit și ne-au invitat pe noi, cei de la Asociația Evanghelică "Billy Graham", să venim și să organizăm un Festival al Speranței. Am pregătit timp de un an de zile evenimentul acesta, care s-a jucat pe Stadionul Olimpic din Kiev. Am avut sute de seminarii informaționale pentru biserici, chemând oamenii la rugăciune și îndemnându-i să-și aducă prietenii la stadion, iar oamenii au răspuns. Am avut un program deosebit acolo. În fiecare seară a cântat un cor de aproximativ 4000 de persoane, am avut orchestra națională. A fost și orchestra simfonică din Kiev, muzicieni cunoscuți, oameni faimoși care au depus mărturie despre cum Dumnezeu i-a mântuit. Franklin Graham a exprimat într-un mod foarte concis și clar mesajul Evangheliei lui Hristos. De pe Stadionul Olimpic evanghelizarea s-a transmis prin satelit în o sută cincisprezece alte locuri. Fiecare dintre aceste o

Viktor Hamm

sute cincisprezece localități a fost pregătită în mod individual. S-a transmis în închisori, în baze militare, pe străzile orașelor, în biserici sau cămine culturale. Numărul total al celor care au participat la acest eveniment a fost de 248.000 de persoane. Mii de oameni au răspuns chemării lui Hristos. Cu siguranță este responsabilitatea bisericii locale să continue această lucrare. Ceea ce noi am făcut a fost să prezentăm un mesaj al speranței într-un context al lipsei de speranță. Și ceea ce Dumnezeu a făcut în Ucraina poate și vrea să facă și în România.

R: De ce ați ales România pentru anul 2008?

VH: În fiecare an primim sute de astfel de invitații. Întotdeauna ne rugăm lui Dumnezeu și spunem: "Doamne, noi nu știm care este viitorul fiecăreia dintre aceste regiuni din lume." Și când Dumnezeu confirmă una dintre aceste localități, El o face în inimile mai multor oameni. O confirmă în inima și mintea liderilor locali, care înțeleg că acum este momentul, o confirmă

în inimile și mințile celor din echipa Asociației "Billy Graham" și crează o armonie între acești oameni. Astfel, Dumnezeu conduce circumstanțele către momentul în care înțelegem cu toții că: "Da, acesta este locul, acum este momentul". Și credem că acum este momentul pentru România. Acum România este parte din Uniunea Europeană. Peste 2.500.000 de familii din această țară au un membru care lucrează undeva în lume. România încearcă să-și rezolve problemele moștenite din trecut. Din punct de vedere social țara merge în declin. Ca o paranteză, un român bea, statistic vorbind, 27 de litri de vin anual, ceea ce este mult. Cifra avorturilor este alarmantă. Cifra sinuciderilor este alarmantă. Și când liderii politici se uită la situația aceasta, ei trebuie să găsească o soluție. Dar cu toții știm că politica nu va schimba inimile, ci doar Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, poate schimba viața omului. Poți să schimbi țara doar pornind din interiorul individului. Așa că noi credem că acesta este un moment istoric. Nu va mai fi un timp mai potrivit ca acesta. Și cred că rolul creștinilor din România este extraordinar de mare în contextul Europei. Europa de Vest, din punct de vedere spiritual, este moartă. Liberalismul, umanismul sufocă țările. Convingerea mea personală este că renașterea va veni din Europa de Est. Indiferent care sunt motivele pentru care România a fost acceptată în Uniunea Europeană, convingerea mea este că Dumnezeu a îngăduit ca România și alte țări răsăritene să intre în Uniunea Europeană pentru ca să poată schimba spiritual vestul Europei. Și această onoare pe care Dumnezeu a acordat-o pe umerii noștri ar trebui înțeleasă de fiecare

Continuare în pag. 15

de Robert W. Houlihan

Când Isus a predicat despre venirea Împărăției Lui, El a făcut minuni pentru a arăta puterea lui Dumnezeu și pentru a înfrânge stăpânirea lui Satana.

Evangelia a înaintat întotdeauna prin semne și minuni. Când Isus a predicat despre venirea Împărăției Lui, El a făcut minuni pentru a arăta puterea lui Dumnezeu și pentru a înfrânge stăpânirea lui Satana. Când Petru a predicat mulțimii în Ziua Cincizecimii, el a susținut că Isus era un "om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere" (Faptele Apostolilor 2:22)*. Ucenicii au urmat exemplul Domnului Isus și au continuat lucrarea Lui prin fapte și minuni.

MODELUL NOU TESTAMENTAL

Marea Trimitere a fost dată în contextul Învierii, al botezului cu Duhul Sfânt și al minunilor. Matei a proclamat puterea lui Isus asupra tuturor lucrurilor din cer și de pe pământ. Marcu a afirmat că: "semnele care vor însoți pe cei care vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi... dacă vor bea ceva de moarte nu-i va vătăma și bolnavii se vor însănătoși" (Marcu 16:17, 18). Luca subliniază faptul că "apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus" (Faptele Apostolilor 4:33). Ioan a pus accent pe modelul de urmat în misiune: "Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi" (Ioan 20:21). Aceași putere și autoritate pentru a face semne și minuni, și lucrări pline de putere, în Numele lui Isus le-a fost dată și celor trimiși la cei pierduți.

Cartea lui Marcu demonstrează puterea Împărăției care este în conflict cu stăpânirea lui Satana. În primul capitol, Marcu a pregătit terenul pentru viața trăită prin semne și minuni. Când Dumnezeu a anunțat venirea Fiului Său Preaiubit, Satana a încercat să-l tîrbească autoritatea lui Isus, atacându-L cu ispitiri. După victoria lui Isus în

deert, El a predicat: "Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăliți-vă și credeți în Evanghelie" (Marcu 1:15).

Isus a contraatacat stăpânirea lui Satana, izgonind duhul necurat din acel om aflat în sinagoga de la Capernaum (Marcu 1:24-26). Rezultatul a fost că vestea s-a împrăștiat în toate împrejurimile regiunii Galileea. În momentul în care Evanghelia ajunge în zone noi, semne și minuni vin să se alăture acelei propovăduiri.

Când Isus i-a trimis pe cei oaptezeci și doi, El le-a spus ucenicilor: "să vindecați pe bolnavii care vor fi acolo, și să le ziceți: «Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi»" (Luca 10:9). Când s-au întors ucenicii, aceștia erau "plini de bucurie și au zis: «Doamne chiar și dracii ne sunt supuși în Numele Tău»" (versetul 17). Isus a declarat că semnele și minunile fac parte din misiunea ucenicilor când a spus: "Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, [o posibilă aluzie la Satan și demonii lui] și peste toată puterea vrăjmașului" (versetul 19).

Ucenicii au urmat exemplul Domnului Isus și au continuat lucrarea Lui prin fapte și minuni.

După ce a fost dată Marea Trimitere, apostolii au început să facă aceeași lucrare pe care Isus a avut-o pe pământ. După Înviere, pe parcursul celor 35 de ani în care a fost scrisă cartea Faptelor Apostolilor, s-au înregistrat peste optzeci de mențiuni despre minunile și lucrările pline de putere făcute de apostoli și ucenici în lucrarea lor.

Unul dintre adevărurile cu privire la misiune este cuprins în relația

SEMNE
și
MINUNI
în
LUCRARE

Aceea^o putere
^o autoritate
pentru a face
semne ^o
minuni, ^o
lucrări pline de
putere, în
Numele lui Isus
le-a fost dată
^o celor trimi^o
la cei pierduți.

care există între semne ^o minuni cu venirea Împărăției lui Dumnezeu. În timp ce Evanghelia este predicată grupurilor culturale neatînse încă, vor avea loc minuni pentru a adevăra venirea Împărăției lui Dumnezeu, pentru a pune capăt stăpânirii lui Satana. Când Filip s-a dus în Samaria ca să-L vestească pe Hristos, oamenii luau aminte la cele spuse de Filip ^o la semnele pe care le făcea (Faptele Apostolilor 8:6, 7).

Omul cel mai vinovat de persecutarea Bisericii primare a fost orbit de o lumină strălucitoare din cer. Chiar ^o oamenii care îl însoțeau pe Saul au rămas încremeniți pentru că au zădărnicit glasul miraculos din ceruri, dar nu văzuseră pe nimeni. Mai târziu Domnul l-a convins printr-o vedenie pe ucenicul Anania că el avea să fie un vas prin care Dumnezeu va lucra în acest caz, prin a-i reda vederea lui Saul. (Faptele Apostolilor 9:1-19).

Petru a fost probabil cel mai dogmatic dintre ucenici. A fost nevoie ca Dumnezeu să-l strige de trei ori într-o răpire sufletească, pentru ca el să înțeleagă caracterul transcultural al Evangheliei. Această viziune era singura modalitate de a-l face pe Petru să înțeleagă că trebuia să ducă Evanghelia ^o celor din afara culturii ebraice. Când Petru ^o cei care erau cu el a văzut că darul Duhului Sfânt a fost turnat ^o peste Neamuri ^o că ace^otia vorbeau în limbi, a fost suficient pentru a se convinge că Evanghelia trebuia să tranșeze spațiul evreiesc (Faptele Apostolilor 10:9-48).

Minunile făcute de Dumnezeu prin Filip au dus Evanghelia prin Samaria, ^o apoi pe întreg continentul Africii. Vindecarea orbirii lui Pavel a dus adevărurile Împărăției până în îndepărtata Europă. Semnele ^o minunile care au avut loc în casa unui suta^o roman a dus Evanghelia unui segment de oameni pe care evreii îi urau cel mai mult. Când Evanghelia ajunge la cei

neatin^o aceasta este însoțită de semne ^o minuni.

MODELUL MODERN

Modelul din Noul Testament bazat pe înaintarea Evangheliei însoțită de semne ^o minuni este valabil ^o astăzi. Oriunde este vestită Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu au loc minuni care dovedesc puterea lui Dumnezeu ^o venirea unei noi Stăpâniri.

Vietnam

În Vietnam un tânăr a fost arestat pentru trafic de droguri. În închisoare fiind a cunoscut doi pastori ai bisericii Adunările lui Dumnezeu, care i-au condus la Domnul. Pastorii au fost eliberați după doi ani, iar noul cre^otin a fost eliberat ^o el o lună mai târziu, când s-a înscris la o ^ocoală de studiu biblic. După ce a urmat primul semestru, a mers acasă ^o a predicat Evanghelia tribului White Tai care nu mai fusese evanghelizat vreodată. Într-o lună, 753 persoane din 5 sate au răspuns chemării Evangheliei. Împărăția lui Dumnezeu li s-a arătat ^o celor din tribul White Tai.

Unul dintre adevărurile cu privire la misiune este cuprins în relația care există între semne ^o minuni cu venirea Împărăției lui Dumnezeu.

Mongolia

Periferia Mongoliei a fost izolată față de Evanghelia timp de 2000 de ani. Oamenii sunt mândri de mo^otenirea lor ancestrală oferită de legendele lui Genghis Khan. Acest popor nomad trăie^ote în corturi de piele de animal (gers), de-a lungul câmpiilor de la nordul de^oertului Gobi. Când o porți^o s-a deschis pentru ca țara să poată fi evanghelizată, Adunările lui Dumnezeu au trimis misionari pentru a cerceta terenul. Fără să existe vreo Biblie în

limba mongoleză și cu un minimum de literatură creștină, s-a organizat o cruciadă de evanghelizare în capitala Ulan Bator. În seara primei întâlniri, un tânăr surd a fost vindecat, și alții au fost atinși de puterea lui Dumnezeu. În 3 zile, 500 de oameni au răspuns chemării Evangheliei. În ultima seară un călugăr posedat de demoni a încercat să împiedice o persoană să se întoarcă la Domnul. În fața a 800 de mongolezi, puterea lui Dumnezeu a zdrobit puterea lui Satana. Oamenii, care până atunci trăiseră în frică față de puterea demonică, au fost martorii unei puteri mărețe. Împărăția lui Dumnezeu a ajuns în Mongolia.

După ce călugărul a fost dat afară de la întâlnire, oamenii s-au îngrămădit spre altar. În timp ce înaintau aruncau hârtiile cu rugăciuni budiste, amuletele și mătăniile lor. Semne și minuni au confirmat chemarea de a-L urma pe Isus.

Myanmar (fosta Birmania)

Există 135 de grupuri de oameni în Myanmar (Burma). Deoarece multe sunt izolate în zone îndepărtate, Evanghelia nu pătrunsesse până acum câțiva ani. Unul dintre aceste grupuri care nu auzise Evanghelia era grupul Arakan.

Un călugăr budist a auzit Evanghelia din întâmplare. A devenit curios despre Dumnezeu numit Isus, astfel a părăsit mănăstirea și a venit în capitala Yagon. L-a găsit pe predicatorul Myo Chit care ținea emisiuni la radio și a fost condus la Hristos, și astfel s-a lepădat de Buda. Acest creștin s-a înscris la școala biblică și după câteva luni s-a întors acasă la el, având responsabilitatea să le spună arakanienilor despre Hristos. Călugării care i-au fost tovarăși, le-au interzis oamenilor să asculte vestirea Evangheliei despre acest Dumnezeu nou pentru ei. Fiind singur în această lucrare în orașul natal, a continuat să citească Cuvântul lui

Dumnezeu. La vremea aceea exista o secetă în provincie, și în timp ce noul creștin citea din Biblie a dat peste pasajul despre Ilie și profeții lui Baal. Ilie i-a provocat pe profeții lui Baal la o întrecere de forțe—Dumnezeul adevărat urma să trimită foc și ploaie.

Cu Biblia lui ca și carte de câpătâi, acest unic creștin i-a provocat pe călugări. Fermierii din acea zonă au primit vestea cu bucurie deoarece aveau nevoie de ploaie. Călugării budiști s-au rugat la dumnezeii lor, fără să se întâmple ceva. Cerul era senin. Dar când evanghelistul a strigat la Dumnezeu pentru a se arăta prin semne și minuni, Domnul a trimis ploaie pe pământ. Oamenii s-au bucurat nespus, dar călugării au considerat acest lucru ca fiind o pură coincidență. Evanghelistul nu s-a descurajat. După ce a stat ploaia, el a spus: "Haideți să mai încercăm încă o dată pentru a vedea care este Dumnezeu adevărat: Buda sau Isus." Călugării au parcurs toate rugăciunilor lor fără vreun rezultat, dar când evanghelistul a rostit o a doua rugăciune, Dumnezeu a trimis ploaie din nou. Este lesne de înțeles de ce acum sunt mai multe biserici în poporul Arakan. Dumnezeu este un Dumnezeu care trimite ploaie.

Oriunde ajunge Evanghelia, aceasta este însoțită de semne și minuni. După Înălțare, ucenicii "au plecat și au propovăduit pretutindeni, și Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-i însoțeau" (Marcu 16:20). Misionarii din ziua de azi pot face la fel, deoarece Dumnezeu nostru este același. ♦

* Pasajele citate sunt luate din versiunea Cornilescu.

Robert W. Houlihan este directorul unei filiale a organizației Foreign Missions Asia Pacific din Springfield, Missouri.

În timp ce
Evanghelia
este predicată
grupurilor cul-
turale neatinsse
încă, vor avea
loc minuni
pentru a
adeveri venirea
Împărăției lui
Dumnezeu,
pentru a pune
capăt
stăpânirii lui
Satana.

Teologia misiunii

DE JOHN V. YORK

Misiunea lui Dumnezeu este văzută ca binecuvântare a tuturor popoarelor prin Isus Cristos

Teologia misiunii î^oi are începuturile atunci când Dumnezeu a întocmit planul istoriei, misiunea lui Dumnezeu¹, ^oi poate fi urmată dacă se merge pe linia trasată prin afirmațiile majore ale intenției divine folosind metodologia diacronica, o parte a teologiei de misiune². În acest articol vom privi misiunea lui Dumnezeu ca fiind o binecuvântare pentru toți oamenii prin Isus Hristos. Metoda lui Dumnezeu pentru a-^{ai} duce la îndeplinire misiunea este prezența Lui miraculoasă în mijlocul oamenilor cu care a făcut legământ. Oamenii cu care a încheiat legământ sunt aceia care sunt numiți o Împărăție a lui Dumnezeu, care au misiunea de a aduce binecuvântare tuturor națiunilor.

Cu toate că este cunoscut faptul că mai există promisiuni făcute națiunii Israel, care încă a^oteaptă să fie împlinite în viitor, o discuție despre aceste promisiuni nu face obiectul studiului nostru. Acest studiu se concentrează pe misiunea lui Dumnezeu pentru toate națiunile, inclusiv Israel, pe care o va împlini în era noastră prin Biserică.

Vom parcurge misiunea lui Dumnezeu începând de la Pentateuch, Cărțile Istorice împreună cu scrierile poetice ^oi profetice, Evangheliile, Cartea Faptelor, Epistolele Pauline ^oi Epistolele Generale, ^oi spre sfârșit cartea Apocalipsei.

ÎNCEPUTURILE MISIUNII

În Genesa 1:27 scrie, "Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu, parte bărbătească ^oi parte femeiască i-a făcut."³ În acest verset găsim două adevăruri fundamentale cuprinse în teologia misiunii.

1. Orice rasă, clan, limbă ^oi dialect, de sex bărbătesc sau femeiesc, sunt în mod egal subiecte ale lucrării de răscumpărare a lui Dumnezeu. În ciuda căderii omului în păcat (Genesa 3), niciun om nu este prea păcătos pentru ca Dumnezeu să nu-l poată mântui dacă acesta se pocăie^ote, ^oi niciun loc nu este prea îndepărtat pentru dragostea lui Dumnezeu. Orice grup, din orice trib, poate lua parte, după ce a crezut, la misiunea lui Dumnezeu pentru toate națiunile.

2. Faptul că am fost creați după imaginea lui Dumnezeu implică potențialul

pe care îl avem de a acționa cu autoritate asemenea unor prim mini^otri sau ambasadori în cadrul Împărăției lui Dumnezeu. Încă de la începutul Genesei, în capitolul 2:19, 20, Adam a fost însărcinat să dea nume tuturor animalelor, ceea ce dovede^ote afirmația de mai sus.⁴ De asemenea, Noe a fost reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ când a construit arca. Astfel, nu este deloc surprinzătoare promisiunea repetată a lui Dumnezeu față de Avraam, "toate familiile pământului vor fi binecuvântate prin tine" (Genesa 12:3; conform 18:18; 22:18). Această ipostază a lui Dumnezeu stabile^ote baza prin care Hristos îi trimite mai târziu pe ucenici cu autoritate pentru evanghelizare mondială, prin împuterniciri repetate asupra grupurilor din Faptele Apostolilor, cu putere de a mărturisi, după cum reiese ^oi din declarația îndrăzneală a lui Pavel, "Noi dar, suntem trimi^oi împuterniciți, ai lui Hristos; ^oi ca ^oi cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos, Împăcați-vă cu Dumnezeu" (2 Corinteni 5:20). Astfel toți credincio^oii au obligația de a căuta să primească de la Dumnezeu toate darurile necesare date de El pentru împlinirea misiunii Sale. (Ioel 2:28, 29; Faptele Apostolilor 1:8; 2:16-18, 1 Corinteni 12:31; 14:1, 39).

Dumnezeu a spus că sămânța femeii va zdrobi capul lui Satana (Genesa 3:15). Ulterior, în istorie, vedem în desfășurare planul lui Dumnezeu de a-l învinge pe Satana prin sămânța omului. Potopul demonstrează jurisdicția Creatorului asupra întregii lumi (Genesa 6-9). Harul, de asemenea, a fost demonstrat printr-un legământ etern cu toate ființele create (9:15, 16). Mulți comentatori biblici consideră că Genesa 9:27 este o promisiune post-potop prin care Dumnezeu ^oi manifestă prezența în corturile lui ^aem.⁵ Tablele celor 70 de popoare (capitolul 10), survin din judecata lui Dumnezeu făcută la Turnul Babel împotriva celor care, din răzvrătire, au vrut "să ^oi facă un nume", (11:4). Națiunile fiind alcătuite, Dumnezeu l-a chemat pe Avraam dându-i însărcinarea specifică de a aduce binecuvântare peste toate națiunile (12:3). Dumnezeu a lucrat singur ^oi prin intermediul unui puternice teofanii ^oi i-a

făcut o promisiune lui Avraam (capitolul 15). Intenția divină a lui Dumnezeu este subliniată mai apoi prin legământul ve^onic pe care El l-a făcut cu Avraam (17:7).

În Genesa 22:18, prin fraza "în sâmbânja ta" se reiterează promisiunea făcută anterior lui Avraam în versetele 12:3 și 8:18. Promisiunea binecuvântării nașunilor poate fi legată de promisiunea despre sâmbânja femeii. Acest plan este subliniat și mai mult prin promisiunea reînnoită făcută lui Isaac, fiul lui Avraam (26:3, 4). Pe lângă acestea, mai târziu, Dumnezeu i s-a revelat lui Iacov ca Dumnezeul lui Avraam și Isaac, promițând să binecuvânteze toți locuitorii pământului prin sâmbânja lui Iacov (28:13, 14).

Toate rasele, clanurile, limbile și dialectele, bărbajii și femei sunt în mod egal obiectele iubirii răscumpărătoare a lui Dumnezeu.

Apoi, la Sinai, Dumnezeu a stabilit o relație de tip suveran-vasal, printr-un legământ cu Israel, în care acesta promitea că Îi va sluji lui Dumnezeu ca Rege (Exod 19-40; Levitic).⁶ Exod 19:6 este un pasaj semnificativ pentru misiunea lui Dumnezeu: "Îmi veți fi o Împărăție de preoți, și un neam sfânt". Fiind o împărăție de preoți, Israel era obligat să acționeze împreună, ca un agent prin care Dumnezeu avea să-și trimită binecuvântarea peste nașuni printr-o împlinire timpurie a promisiunii din planul Său. Acest lucru putea să se îplinească prin lucrările preoț^oti de rugăciune și propovăduire.⁷

MISIUNEA ÎMPĂRĂȚIEI

În cartea lui Iosua, oamenii aflați în legământ cu Dumnezeu au primit în mod miraculos o Pară promisă. Para a fost cucerită când oamenii au avut îndrăzneala să înainteze în ascultare de Regele lor, a cărui prezență le-a garantat victoria.⁸ Un anumit teritoriu măsurat și împărțit a fost alocat fiecărei seminții, pentru a fi stăpânit (Iosua 13:6; 18:1-10). Dumnezeu a binecuvântat mai apoi poporul cu odihnă, ceea ce se traducea prin granițe sigure și prin libertate față de amenințări atât din interior cât și din exterior. După ce Iosua a reînnoit legământul de două ori (8:30-35; 24:1-27), oamenii aflați sub legământ erau împuterniciți ca să fie o binecuvântare pentru nașuni (4:24).

Cu toate acestea, în loc să fie o binecuvântare, urmează o perioadă de decadență după cum stă scris în cartea Judecătorilor. Întrebarea principală cu privire

la cine era într-adevăr Rege, este pricina unor perioade repetate de apostazie, pedeapsă, pocăință și restaurare. Aceste perioade pregătesc scena pentru întâmplarea cu Ghedeon, acesta declară: "Domnul va domni peste voi" (Judecători 8:23). El este pus astfel în antiteză cu Abimelec care a încercat să uzurpe Împărăția lui Dumnezeu (capitolul 9).

Astfel decorul este pregătit pentru intrarea în scenă a lui David. În 2 Samuel 7:16, lui David i se promite o Împărăție ve^onică. Este evident faptul că misiunea lui Dumnezeu este parte din Împărăția eternă care va cuprinde toate nașunile. Promisiunea prin care sâmbânja omului va fi binecuvântată se va împlini prin linia genealogică a lui David.

VIAPĂ ÎN ÎMPĂRĂȚIE

Misiunea lui Dumnezeu este prezentă în Poemele Înțelepciunii în special prin teme precum Împărăția și "frica de Domnul".⁹

Psalmii rege^oti Îl sărbătoresc pe Domnul care a fost uns ca Împărat peste toți oamenii (Psalmii 2; 18; 20; 21; 45; 72; 89; 101; 110; 132; 144). În vreme ce împărății lui Israel și Iuda nu aveau voie să-și extindă granițele dincolo de cele numite de Dumnezeu, acești psalmi prezintă imaginea unui Dumnezeu mareș care conducea în mare splendoare peste toate nașunile pământului. La rândul lor, nașunile erau cuprinse în legământul lui Dumnezeu ca "poporul Dumnezeului lui Avraam" (Psalmul 47:9). Psalmul 67 este în întregime pe aceeași temă cu binecuvântarea lui Aaron din Numeri 6: 24-26 și are ca obiectiv extinderea domniei și a binecuvântării legământului lui Dumnezeu față de nașuni.¹⁰ În Psalmul 117 toate popoarele sunt îndemnate să-L laude pe Yahweh (Numele lui Dumnezeu în legământul cu Israel).¹¹ Misiunea lui Dumnezeu poate fi văzută într-o zi foarte specială, pe care Dumnezeu a rânduit-o cu acest scop în Psalmul 118:22-26. Această zi a fost aceea în care piatra care a fost respinsă de către zidari a ajuns să fie piatra din capul unghiului clădirii (versetul 22). Psalmul se încheie cu o frumoasă încoronare: "Binecuvântat să fie cel ce vine în Numele Domnului" (versetul 26). Între respingere și această încoronare se găsește rugăciunea: "Doamne ajută, Doamne dă izbândă" (versetul 25). Astfel psalmistul a anticipat fiecare componentă a lucrării lui Hristos din Noul Testament: respingerea pe care Isus a trăit-o la Răstignire, perioada de glorie în care a proclamat mântuirea în perioada Bisericii, așezarea Lui pe tron și a doua Lui venire. Psalmii înțelepciunii ne mai

Nici un popor nu este a^oa de păcătos încât Dumnezeu să nu poată să-l mântuiască, dacă se pocăiește, și nici un loc nu este dincolo de dragostea lui Dumnezeu.

învață ^oi despre frica de Domnul ca fiind începutul unei vieți binecuvântate, sursă de înțelepciune, dreptate ^oi dragoste (în ebraică hesed). Intenția lui Dumnezeu este ca popoarele să vadă acest stil de viață exemplar ^oi să fie atrase în legământ cu Dumnezeu.

JUDECATĂ ^ai FĂGĂDUINȚE

Pe durata Vechiului Testament, oamenii lui Dumnezeu s-au răzvrătit împotriva conducerii lui Dumnezeu. Legământul avraamic de binecuvântare a națiunilor nu putea să fie împlinit cu un popor rebel față de legământul mozaic. În acest context a vorbit Dumnezeu prin profeți pentru a învinui poporul într-un proces de judecată. De exemplu, în Mica 6:1-8, este folosit un limbaj juridic pentru a descrie cazul lui Iahve împotriva poporului Său.¹² Regele ^oi toți oamenii de rând erau găsiți vinovați de încălcarea legământului, ^oi toți urmau să fie judecați. Nici celelalte popoare nu erau scutite de judecată. Cu toate că nu cunoșteau făgăduința, trăiseră în răzvrătire împotriva Dumnezeului întregului Univers ^oi aveau să fie judecați.

În ciuda acestei siguranțe a judecății universale, profeții au prevestit venirea unui Mesia, uns ca Rob al lui Iahve care avea să ispășească în totalitate păcatele lui Israel ^oi ale întregii lumi. Aveau să vină vremuri bune, dar numai după judecata ^oi pocăința națiunii, iar apoi venirea unui Rob care "va vesti neamurilor judecata" (Isaia 42:1).

Profeții au insistat cu propovăduirea faptului că după ce Împărăția lui Iehova avea să fie restaurată, atunci toate națiunile se vor număra printre cele răscumpărate. Isaia a considerat că slava Robului era atât de mare încât era un lucru prea neînsemnat ca doar Israelul să fie răscumpărat. Într-adevăr, lumina Evangheliei avea să ajungă ^oi la Neamuri, chiar ^oi "până la marginile pământului" (49:6). Apoi a văzut casa lui Dumnezeu ca fiind "o casă de rugăciune pentru toate popoarele" (56:7). Ioel a văzut revărsarea universală a Duhului Sfânt peste toate ființele, pentru ca toți cei ce cheamă Numele Domnului să fie mântuiți (Ioel 2:28-32). Atât Obadia cât ^oi Amos au văzut cum Edomul, dușmanul principal Îl slujea pe Domnul

într-o împărăție restaurată (Obadia 21; Amos 9:11, 12). Daniel a văzut sfinții Celui Preaînalt primind Împărăția lui Dumnezeu, care avea să sfarme ^oi apoi să nimicească toate celelalte împărății ^oi ea va domni pentru totdeauna (Daniel 2:44; 7:18). Zaharia a declarat că multe neamuri se vor alipi de Domnul, ^oi împreună cu Israel vor deveni poporul lui Dumnezeu, în mijlocul căruia va locui Dumnezeu (Zaharia 2:11).

REGELE DECLARĂ MISIUNEA LUI

Funcția primară a Evangheliilor este să declare că a venit Regele. Matei a făcut legătura între promisiunea lui Avraam ^oi a lui David, afirmând că Isus se trage din linia genealogică a amândouă (Matei 1:1). Planul lui Dumnezeu pentru Împărăție avea să se îplinească prin persoana Regelui. Din moment ce Împărăția promisă avea să cuprindă toate popoarele, magii au venit de la Est ca să se închine. Simeon a declarat despre Pruncul Isus că era "lumina care să lumineze neamurile, ^oi slava poporului Tău Israel" (Luca 2:32).

Isus a făcut cunoscut subiectul Împărăției atât în predicile Sale cât ^oi în minuni, anunțând în mod deschis stăpânirea internațională pe care o va avea Împărăția Lui. A scăpat-o pe fiica unui femeii cananeence de un duh necurat (Marcu 7:24-30). A vindecat fiul unui suta^o declarând că nu a mai găsit o credință atât de mare nici în Israel (Matei 8:5-13). Într-adevăr, multe neamuri veneau de la răsărit ^oi de la apus, dar fiii Împărăției au rămas pe dinafară (8:11, 12). Nu a fost deloc surprinzător faptul că eroul uneia dintre cele mai celebre pilde, a fost cel la care nu se aștepta nimeni, un samaritan. În timp ce orașe evreiești erau condamnate, Isus a declarat cu îndrăzneală că tovarășii lor dintre neamuri s-ar fi pocăit negreșit dacă ar fi avut o oportunitate egală cu a lor (11:21-24).

A fi creat în imaginea lui Dumnezeu implică potențialul de a acționa cu autoritate ca ^oi viceregenți sau ambasadori în Împărăția lui Dumnezeu.

Secerioul este punctul central în pildele lui Isus rostite anticipat față

de misiunea către toate popoarele. Evanghelia lui Ioan este bazată pe o listă de cuvinte cheie ^oi termeni aleși cu atenție pentru a sugera misiunea către neamuri. Acești termeni includ "cuvânt" (logos), "lume" (kosmos), "crede", "toți oamenii", "orice om", "orișicine", "alte oi", "greci" ^oi "astfel vă trimit". Isus ^ai-a revelat adevărata identitate, că El este Mesia, tocmai unei femei Samaritence (Ioan 4). El a anunțat faptul că urma să fie răstignit prin promisiunea că atunci când avea să fie înălțat la cer, El avea să atragă la El "pe toți oamenii" (12:32). Cu toate că cei 12 au fost inițial trimiși doar la "oile pierdute ale lui Israel", această trimitere limitată avea să sufere o modificare ^oi în scurt timp înlocuită cu o trimitere mai mare către toate oile (Matei 10; 28).¹³

MISIUNEA ÎN ACPIUNE

Tema principală a cărții Faptele Apostolilor arată progresiv misiunea lui Hristos: Ierusalim, Iudea, Samaria, ^oi marginile pământului (Faptele apostolilor 1:8). Această temă prinde viață în urma evenimentelor din Ziua Cincizecimii, când credincioșii adunați acolo au fost umpluți cu Duhul Sfânt ^oi au izbucnit într-un cor care se închina în limbile neamurilor.¹⁴

Petru a deschis ușa mai întâi evreilor, apoi neamurilor. În Antiohia, Duhul a dat naștere unei biserici mixte de evrei ^oi de neamuri, care avea să trimită misionari (capitolul 13). Succesul pe care misiunea l-a avut în rândul neamurilor a forțat adunarea Bisericii să ia în calcul poziția lor în Biserică (capitolul 15). Iacov a interpretat profeția din Amos 9:11, 12 ca având însemnătatea că atunci când Isus S-a făcut cunoscut ca Rege, neamurile erau libere să fie acceptate ca copii ai lui Dumnezeu prin legământ, fără să mai adere la cerințele legalismului evreiesc. În urma acestei decizii, Biserica a crescut rapid până a ajuns la Roma, căpetenia imperiului neamurilor.

BISERICILE MISIONARE ^ai ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

Epistolele lui Pavel au fost scrise mai întâi pentru a rezolva problemele bisericilor în care predominau neamurile. Pavel s-a considerat dator

tuturor oamenilor (Romani 1:14) pentru că toți au păcătuit și toți sunt vinovați în fața lui Dumnezeu. S-a exprimat în mod specific cu privire la Dumnezeu ca fiind nu doar Dumnezeul Iudeilor, ci și "al Neamurilor" (3:29).¹⁵ Vechea promisiune despre sâmbânța lui Avraam se aplică în cazul lui Isus, pentru ca la rândul Lui, Isus să fie o binecuvântare pentru toți oamenii (Galateni 3:8, 16). Promisiunea din Exod 19:6 a unei "preoții împăratești" intră în vizor când Pavel a afirmat că datoria lui preoțască este "slujba Evangheliei lui Dumnezeu, pentru ca neamurile să-i fie o jertfă bine primită, sfințită de Duhul Sfânt" (Romani 15:16). În aceeași ordine de idei, Pavel a afirmat că ambiția lui era să predice Evanghelia unde nu era încă cunoscută (15:20).

În Efeseni, doctrina bisericii a fost formulată în termeni misionari: zidul este dărâmat, și atât evreei cât și grecii sunt pe picior de egalitate în fața lui Dumnezeu.¹⁶ În 2 Corinteni, Pavel tânjea să ajungă în "înnuturi care sunt dincolo" (10:16). Filipenilor, Pavel le-a explicat faptul că Isus S-a smerit până la poziția de rob, astfel încât "orice limbă să mărturisească spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul" (2:7-11).

Temele întregii Biblii cu privire la misiunea lui Dumnezeu se finalizează în cartea Apocalipsei.

Petru s-a referit de asemenea la natura preoțască pe care o primesc oamenii lui Dumnezeu folosind un limbaj care aduce cu acela din Exod (1 Petru 2:9). Apoi a explicat că întârzierea reînțoarcerii lui Hristos se datorează răbdării pe care o are Dumnezeu așteptând ca mulți să fie mântuiți. El a îndemnat biserica să trăiască în a^oa fel încât să grăbească "venirea zilei lui Dumnezeu" (2 Petru 3:12).¹⁷ Ioan s-a referit la Hristos ca fiind "Mântuitorul lumii" (Ioan 4:42; 1 Ioan 4:14).

TRIUMFUL ÎMPĂRĂBIEI

Spre final, subiectele despre misiune, din întreaga Biblie, s-au reunit în cartea Apocalipsei. Tema care cuprinde "orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam" este

menționată în 5:9 și în 7:9. Cuvântul "neam" apare de 19 ori în Apocalipsa. Hristos, Cel Vrednic, ia cheia lui David (3:7), cucerind atât ca și Miel care a fost junghiat, cât și ca Leu din tribul lui Iuda (capitolul 5). Într-o notă triumfală, este declarată victoria, "Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. și El va împărăși în vecii vecilor" (11:15). În anticiparea mării Lui victorii, este lansată o ultimă invitație celor ce vor să audă: "și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» și cine aude să zică: «Vino!» și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată" (22:17).

CONCLUZIE

Cu toate că metodologia diacronică aplicată în teologia biblică nu poate împăca toate abordările care există cu privire la misiune, ea ajută în mare măsură la identificarea misiunii lui Dumnezeu. Atunci, la ce se referă misiunea? Misiunea are loc când biserica împuternicită de Duhul Sfânt merge în toată lumea în ascultare voluntară și cu bucurie, ca ambasadoare a lui Hristos, care duce la îndeplinire misiunea prin care Dumnezeu va binecuvânta popoarele. ♦

John V. York, D.Min., este directorul Centrului de pregătire teologică Africa, al Filialei pentru Misiuni în Străinătate.

NOTE

1. Termenul latin *missio Dei* este folosit frecvent de către misiologi când discută despre misiunea lui Dumnezeu. (Cf. Johannes Verkuyl, *Contemporary Missiology*, [Grand Rapids: Eerdmans, 1978], 2-5.)
2. Acest lucru înseamnă că Biblia este analizată din punct de vedere al perioadelor de timp în care a fost scrisă. Metodologia diacronică a fost dezvoltată de către Walter C. Kaiser, Jr., în *Toward an Old Testament Theology* (Grand Rapids: Zondervan, 1978), 5, 6, 9.
3. Pasajele citate sunt din versiunea Cornilescu.
4. A da nume animalelor implică o anumită autoritate asupra lor. Aceasta este autoritatea lui Dumnezeu cu care îl împuternicește pe reprezentantul său, Adam. (Cf. Gerhard Von Rad, *Genesis in The Old Testament Library*, eds. Peter Ackroyd, James Barr, Bernhard W. Anderson, James L. Mays [Philadelphia: Westminster Press, 1961], 83; și Eugene H. Merrill "A Theology of the Pentateuch" in *Biblical Theology of the Old Testament*, eds. Roy B. Zuck, Eugene H. Merrill, and Darrell L. Bock [Chicago: Moody Press, 1991], 15.) Merrill scrie că atunci când "Iahve a adus animalele la Adam, El transfera efectiv din El către Adam stăpânirea pentru care a fost creat omul". Ex, Kaiser, 37-39. Pasajul este văzut ca o legătură

între promisiunea binecuvântării seminției lui (3:15) și promisiunea din urmă făcută lui Avraam, el însuși un descendent al lui a^{em}.

5. Vezi Roy B. Zuck, ed., *A Biblical Theology of the Old Testament* (Chicago: Moody Press, 1989) despre subiectul legământului suveran-vasal.
6. Observați acest concept al împărăției care are două roluri: proclamarea, în Romani 15:16, și rugăciunile (jertfe spirituale) în 1 Petru 2:5.
7. Promisiunea lui Isus în Matei 28:20 este dată după afirmația lui despre autoritatea împărătească (28:18), și trimiterea Lui (28:19). Aceasta este o paralelă la Iosua, în care Iahve este în poziția de Rege în armistițiului suveran-vasal din Exod. Isus evocă astfel cuvântul Iahve pentru a-și echilibra autoritatea, misiunea și prezența ca o garanție a succesului pe care Iahve l-a avut în cazul lui Iosua.
8. Nu se încearcă o diferențiere a Cărilor Poetice față de Poemele Înțelepciunii.
9. Se face referire specifică la extinderea stăpânirii lui Elohim pe pământ, mântuirea popoarelor, (Psalmul 67:2), lauda pe care popoarele o aduc lui Elohim (versetele 1, 3, 5), și stare de binecuvântare a popoarelor în timp ce se supun stăpânirii lui Elohim (versetele 4, 5, 7). Schimbarea din Iahve, din Numeri, la Elohim, în Psalmul 67, poate fi o încercare deliberată de a arăta natura binecuvântării ce urmează să fie primită de către popoare. Cu toate că numele Iahve este folosit în Numeri în fața unei audiențe evreiești, schimbarea de nume survenită în Psalmul 67 pare să se confirme ca fiind adresată unui public mai larg, de exemplu oamenilor care au depus legământ în fața Creatorului, cu toate că nu sunt cuprinși în legământul lui Israel.
10. Faptul că națiunile îl laudă pe Iahve este excepțional pentru că ar însemna că acestea au fost absorbite în poporul lui Dumnezeu prin legământ.
11. Dumnezeu se exprimă în termeni judiciari contemporani pentru a acuza poporul Lui de încălcare a legământului. Restaurarea este prevestită apoi prin Mesia (Robul) care avea să vină, iar apoi, conform cu planul original al legământului, scopul lui Dumnezeu de a binecuvânta națiunile va fi realizat. (Cf. James Luther Mays, *Micah: A Commentary in The Old Testament Library*, eds. Bernhard W. Anderson, John Bright, James Barr, and Peter Ackroyd [Philadelphia: Westminster Press, 1976], 132.)
12. Pentru o tratare mai detaliată a textelor cheie fundamentale pentru misiunea mondială din Evanghelii și Romani, vezi Robert Duncan Culver, *A Greater Commission: A Theology for World Missions* (Chicago: Moody Press, 1984).
13. Pentru a afla semnificația acestor limbi ale Neamurilor, vezi Don Richardson, "The Hidden Message of Acts" in *Eternity in Their Heart* (Ventura, Calif.: Regal Books, 1984), 197-99.
14. Pentru o tratare detaliată a antecedentelor din Vechiul Testament găsite în Romani 3:29, vezi David Filbeck, *Yes, God of the Gentiles, Too* (Wheaton: Billy Graham Center, 1994).
15. Pentru o discuție despre relația din Efeseni, între dărâmarea zidului și atenția asupra darurilor în misiune, vezi Charles Van Engen, *God's Missionary People: Rethinking the Purpose of the Local Church* (Grand Rapids: Baker Book House, 1991) 25-84.
16. Pentru implicațiile frazei "grăbind venirea Lui", vezi Kenneth Barker, gen. ed., "2 Peter 3:12" în *NIV Study Bible* (Grand Rapids: Zondervan, 1985), 1903.

Misionarii: agenți eficienți ai schimbării

de Cary ^oi
Faye Tidwell

*Misionarii
sunt oameni
obi^onuiți,
chemați de
Dumnezeu în
lucrare.*

Misionarii sunt agenți eficienți ai schimbării - ei schimbă lumea noastră într-un mod dinamic și puternic, conform împuternicirii pe care le-o dă Dumnezeu. Este extrem de important, atât pentru credințorii individuali cât și pentru bisericile care susțin lucrarea de misiune, să înțeleagă atât chemarea unică, cât și provocările cărora misionarii și familiile lor trebuie să le facă față. În cele ce urmează, prezentăm răspunsuri la câteva întrebări, care ne vor ajuta să aruncăm o privire pe fereastra vieții misionare.

PRIN CE SE DEOSEBESC MISIONARIILE DE CEILALȚI OAMENI?

Misionarii sunt oameni obișnuiți, chemați de Dumnezeu în lucrare. Plecarea în misiune cere sacrificii atât din partea misionarilor adulți, cât și din partea copiilor acestora. Ei sunt responsabili nu doar de eficiența generală în noul mediu, ci și de calitatea și eficiența cu care își îndeplinesc lucrarea misionară.

În prezent organizația The Assemblies of God din Statele Unite are 1.775 de misionari adulți, la care se adaugă un număr de 2.500 copii și aceștia slujesc în 148 de țări.

Evangelizarea lumii necesită o investiție atât de mare de resurse umane, încât nu poate fi compensată decât de rezultatele eterne pe care le produce.

Acțiile de misiune trimit în fiecare an o mulțime de misionari, care să ducă Evanghelia până la marginile pământului.

Evangelizarea lumii necesită o investiție atât de mare de resurse umane, încât nu poate fi compensată decât de rezultatele eterne pe care le produce. Deseori sacrificiul și suferința sunt însoțitorii misionarilor pe câmpul de misiune.

CE ANUME ÎI FACE PE UNII MISIONARI MAI PERSEVERENȚI DECÂT ALȚII?

Studiile efectuate nu au descoperit nicio legătură semnificativă între tipul de personalitate pe care îl are cineva și gradul de adaptare a

misionarului respectiv la cultura în care slujește. Cei care aud vocea lui Dumnezeu și păstrează echilibrul în viață, sunt cei care pot să persevereze.

DE UNDE PROVIN ACEȘTI AGENȚI AI SCHIMBĂRII?

Misionarii provin din diferite biserici din întreaga țară. Părinții, liderii bisericilor și membrii acestora își aduc cu toții contribuția la pregătirea oamenilor pentru a deveni agenți ai schimbării.

Un sondaj recent făcut în cadrul familiei misionare a organizației Assemblies of God din Statele Unite a arătat că peste 86% dintre cei care au răspuns chestionarului au fost mântuiți până la vârsta de 19 ani, iar 42% au spus că au primit chemarea la misiune, la vârste cuprinse între 5 și 19 ani.

CARE SUNT CARACTERISTICILE AGENȚILOR EFICIENȚI AI SCHIMBĂRII?

Agenții eficienți ai schimbării sunt misionarii care:

- Îi evanghelizează pe cei pierduți din țările în care slujesc.
- Sunt dedicați învățării pe tot parcursul vieții, precum și dezvoltării continue în toate domeniile vieții lor: fizic, intelectual, emoțional, social și spiritual.
- Pot să facă față pericolelor și incertitudinilor vieții și să treacă victorioși prin ele.
- Se adaptează la suferința acestei lumi și sunt profund miocați de aceasta, fără a fi afectați în mod negativ.
- Au inima și viziunea lui Dumnezeu pentru lumea pierdută.
- Sunt gata să facă sacrificii și să renunțe la confortul personal, în fața tragediei, pierderii și dezamăgirii.
- Au scopuri și atitudini interdependente și care se autosusțin.
- Își pot reveni ușor în caz de eșec, au o credință puternică, fiind încredințați că Dumnezeu este cu ei.

Ori de câte ori "pleacă la capătul lumii" misionarii și copiii lor trec prin schimbări numeroase și surprinzătoare, despărțiri și

pierderi ale relațiilor. Ei pot face acest lucru doar printr-o echilibrare eficientă a priorităților vieții lor. Trebuie să recunoască că ei sunt doar o jumătate a oricărei relații pe care o stabilesc cu Dumnezeu, cu o altă persoană, cu natura sau cu diferite lucruri. Misionarii cunosc nevoia de sacrificiu pentru obținerea echilibrului în relațiile lor.

Cei care aud vocea lui Dumnezeu și păstrează echilibrul în viață, sunt cei care pot să persevereze.

Când este vorba despre utilizarea timpului, se poate ajunge foarte ușor la dezechilibru. Cu ajutorul Duhului Sfânt și prin eforturi personale, misionarii eficienți își pun la punct un sistem de administrare a vieții, astfel încât să aibă timp atât pentru misiune, cât și pentru familie și relaxare.

Următoarele caracteristici sunt importante pentru perseverența și eficiența misionarului:

- Maturitatea emoțională și cunoașterea propriei identități (cu privire la factorii culturali);

- Empatia;
- Tolerarea ambiguității;
- Abilitățile relaționale (disponibilitatea de a se raporta la alți oameni, curiozitatea și respectul natural față de alții, gata întotdeauna să asculte și să ajungă să cunoască alți oameni);

- Așteptări realiste și pozitive;
- Nivel educațional înalt (disciplină personală și capacitatea de a crește continuu el însuși, și de a-i ajuta pe alții să se dezvolte).

Departamentul de Misiune în Străinătate folosește un chestionar psihologic propriu (The Californian Psychological Inventory) pentru a-i ajuta pe candidații la misiune să-și evalueze calitățile personale.

Folosirea acestui inventar a arătat că:

- Bărbații și femeile care doresc să devină misionari sunt orientați mai mult spre sarcini decât spre relații.

- În general femeile sunt mai preocupate de stabilirea și menținerea relațiilor cu persoanele din preajma lor decât bărbații. Astfel, ele plătesc un preț mai mare decât bărbații în ce privește disconfortul și durerea produse de dezrădăcinarea culturală.

- Misionarii din SUA suferă un șoc cultural mai puternic în Africa decât în America Latină.

- Mamele misionare, fiind obligate de împrejurări să-și petreacă timpul acasă sau la birou în loc să interacționeze cu oamenii din țara gazdă, sunt dezavantajate în ce privește adaptarea la cultura și limba țării respective.

CUM POT SĂ-ȘI VERIFICE MISIONARIILE ECHILIBRUL RELAȚIILOR LOR?

Testul "Enrich", conceput de Olson și Fornier, este destinat cuplurilor ca instrument de evaluare personală precum și a partenerilor lor, în 13 domenii. În ultimii 3 ani, aproximativ 900 de misionari aflați în concediu au folosit acest test. În plus, personalul de la departamentul misionar HealthCare se întâlnește cu misionarii necăsătoriți pentru evaluarea eficienței lor și a gradului de mulțumire personală.

Laura Mae Gardner, de la organizația Wycliffe Bible Translators, a vorbit de curând despre tema: "Ce împiedică roadele să cadă?". Pentru ca să rămână agenți eficienți ai schimbării misionarii trebuie:

"Să se dedice învățării culturii și limbii, și să-și dezvolte relații durabile în cultura în care slujesc.

Agenții eficienți ai schimbării sunt cei care... se adaptează la suferința acestei lumi și sunt profund mișcați de aceasta, fără a fi afectați în mod negativ.

- Să trăiască în mijlocul oamenilor și să aplice conceptele biblice în viața lor de fiecare zi.

- Să țină cum să-și facă prieteni și să mențină aceste prietenii, dincolo de barierele culturale și de limba străină.

- Să le pese de oameni și să fie dispuși să-și schimbe metodele de abordare a acestora, pentru a ajunge cu orice preț la cei pierduți.

- Să se evalueze atât pe ei înșiși, cât și sarcinile lor.

- Să nu aibă o atitudine de autoîndreptățire și să aprecieze contribuțiile și părerile celorlalți.

ESTE MAI UȘOR SĂ LUCREZI PENTRU DUMNEZEU AVÂND O CHEMARE?

În cartea sa *Ce am mai bun pentru Cel Preaînalt*, Oswald Chambers spune: "Este mai ușor să lucrezi pentru

Dumnezeu fără a avea o chemare, pentru că în felul acesta nu ești deranjat de ceea ce cere Domnul; bunul simț însoțit de un sentiment creștin este călăuză ta. Vei propăși mai mult, vei avea mai mult succes, vei fi mai tihnit, dacă nu devii niciodată conștient de chemarea lui Dumnezeu. Dar o dată ce ai primit o însărcinare de la Isus Hristos, amintirea a ceea ce vrea Dumnezeu de la tine, te va urmări ca un imbold permanent: nu vei mai putea să lucrezi pentru El bazându-te pe bunul simț"

Misionarii eficienți sunt foarte conștienți de chemarea lui Dumnezeu pentru viețile lor. Acesta este liantul care îi face misionari eficienți.

CUM SĂ NE RUGĂM?

Rugăciunea noastră trebuie să fie: "Doamne, Dumnezeule, trimite lucrători. Fie ca noi, trupul lui Hristos, să continuăm să ne rugăm pentru misionarii noștri, ca ei să fie unii pentru slujire și să fie întăriți în vreme de persecuție și război spiritual. Ne rugăm pentru uși deschise pentru slujire și pentru călăuzirea Ta, astfel încât misionarii noștri să găsească metode eficiente de prezentare a Evangheliei în culturile în care slujesc. Ne rugăm ca misionarii noștri să cunoască prioritățile Tale și să-și folosească timpul într-un mod eficient. Dă-le putere, sănătate și protecție. Și ajută-i când vin acasă, să se adapteze din nou la cultura noastră."

Agenții eficienți ai schimbării . . . au inima și viziunea lui Dumnezeu pentru lumea pierdută.

CONCLUZIE

Agenții eficienți ai schimbării care îl reprezintă pe Hristos în țări străine au nevoie de rugăciunile și de sprijinul nostru. Inspirația și tăria vin atunci când oțtim să lucrăm împreună ca o echipă pentru a aduce roade și pentru a "împiedica roadele să cadă." ♦

Cary și Faye Tidwell sunt misionari ai organizației Assemblies of God din Statele Unite. Cary este secretarul Departamentului Vieți Personale și de Familie, din cadrul Diviziei pentru Misiuni Străine. Faye predă Adaptarea Misionară la Central Bible College și este membru al personalului de consiliere al Seminarului Teologic al Assemblies of God, Springfield, Missouri, SUA.

INTERVIU CU THOMAS E. TRASK

Îl întreb pe fostul Superintendent

Nu poți fi pentecostal fără a fi orientat spre misiune.

După cum reiese din Actul de constituire al organizației, unul din cele trei motive prioritare pentru existența Assemblies of God (Adunările lui Dumnezeu) este "să fie un emisar al lui Dumnezeu pentru evanghelizarea lumii". Faptul că Assemblies of God există special pentru a pune accent continuu pe evanghelizarea mondială reiese și din cei 83 de ani de existență. În primul său an ca și organizație de trimitere 1919, Assemblies of God a trimis 195 misionari, reprezentând 27 țări. Astăzi peisajul organizației s-a îmbogățit până la 1775 misionari care slujesc în 148 țări. Duhul Cincizecimii a fost elementul vital în succesul misiunilor pentecostale în jurul lumii. Impulsul pentru evanghelizarea lumii a început la Rusalii și continuă până în ziua de azi.

CARE ESTE RELAȚIA DINTRE MISIUNE ȘI CINCIZECIME?

Există oameni orientați spre misiune fără a fi pentecostali, și multe organizații evanghelice din toată lumea au un impact semnificativ în această direcție. Dar a fi pentecostal și a nu avea interes față de misiune este imposibil, deoarece misiunea este însuși rezultatul Cincizecimii. Acesta este motivul pentru care a fost dată Cincizecimea, pentru ca Biserica să devină un mecanism mântit de misiune. Cu toate acestea multe biserici care au adoptat doctrina și practicile pentecostale nu sunt orientate spre misiune. Acestea au omis scopul pentru care Dumnezeu a dat umplerea cu Duhul Sfânt Bisericii.

Există două tipuri de oameni: aceia care nu sunt orientați spre misiune, și cei, doar o mână de oameni, care s-au dăruit pentru cauza misiunii. Assemblies of God are o mare considerație față de cei care au răspuns chemării lui Dumnezeu de a lua parte la misiuni locale sau în străinătate. Mulți dintre aceștia ar fi putut avea slujbe minunate sau cariere de succes în afaceri. Cu toate acestea ei au lăsat deoparte alte cariere pentru a împlini vocația lui Dumnezeu pentru viețile lor. Acest lucru este demn de laudă—o mărturie minunată. Iar noi nu vom putea uita vreodată marea noastră familie misionară.

Misiunile sunt rezultatul Cincizecimii.

CARE SUNT PROVOCĂRILE PRIN CARE TREC BISERICILE ASSEMBLIES OF GOD REFERITOARE LA MISIUNE?

Mai întâi aș vrea să adresez mulțumiri tuturor misionarilor noștri pentru sacrificiul, contribuția și devotamentul

lor, atât față de Marea Trimitere cât și față de Assemblies of God: "Voi faceți o diferență în această lume".

În al doilea rând, aș vrea să provoc bisericile care nu au un program de misiune—anume acelea care alocă foarte puțin interes pentru misiune. Toate bisericile Assemblies of God ar trebui să aibă o convenție referitoare la misiune și personal calificat pentru cauza misiunii. De asemenea, fiecare biserică Assemblies of God ar trebui să fie ascultătoare față de Marea Trimitere, alcătuind proiecte de misiune. Misiunea nu este o invenție a organizației Assemblies of God. Marea trimitere este o poruncă care ne-a fost dată de Isus. Când ne implicăm în misiune, noi trăim în ascultare față de porunca și Cuvântul Lui. Înțelegerea acestui aspect este deosebit de importantă pentru noi, deoarece dacă nu trăim în ascultare nu ne putem aștepta ca El să ne binecuvânteze. Dar dacă ascultăm, putem avea parte de binecuvântările, acceptarea și harul Lui în tot ceea ce facem. Nu poate exista seceriș fără să fi semănat mai întâi. Biserica este asemenea mâinii lui Dumnezeu, prin ea El se va asigura că va exista un seceriș. Noi nu trebuie să ne îngrijorăm cu privire la seceriș, îngrijorându-ne nu vom garanta reușita acestuia. Dimpotrivă, responsabilitatea noastră

Marea trimitere este o poruncă care ne-a fost dată de Isus... dacă nu trăim în ascultare nu ne putem aștepta ca El să ne binecuvânteze.

Misiunea Anuală a Bisericii

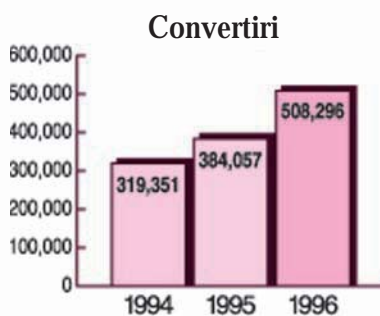
RAPORT STATISTIC PENTRU 1996

Următoarea statistică este din Raportul Anual al Slujirii în Biserică pentru SUA în anul 1996, făcută până la 31 decembrie 1996. Numerele totale sunt bazate pe RAMB-urile actuale obținute de la 64 % dintre biserici, și din estimările RAMB-urilor anului 1995 sau chiar mai vechi la un procentaj de 36 % dintre biserici.

Schimbarea este bazată pe o comparație de 1 an, între 1995 și 1996.

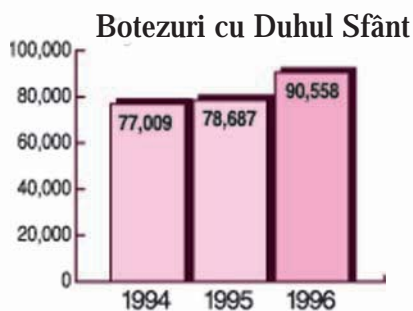
CONVERTIRI

După ce cifra convertirilor a plutit în jurul nivelului de 200.000 de convertiri în timpul anilor 80 și în jurul nivelului de 300.000 de convertiri în prima jumătate a anilor 90, convertirile raportate au depășit nivelul de 400.000 în întregime, ajungând la un total de 508.296 în anul 1996. Aceasta este o creștere uimitoare de 32 % față de 384.057 de convertiri până în anul 1995.

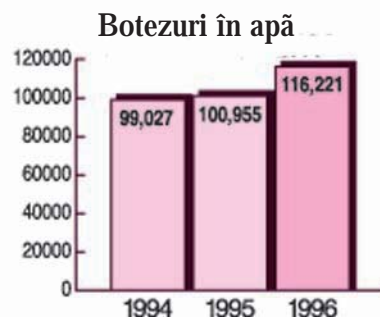
BOTEZURI

Botezurile cu Duhul Sfânt au crescut cu 15 %, de la 78.687 pentru anul 1995 la 90.558 pentru 1996. Botezurile în apă, de asemenea, au crescut cu 15 %, de la 100.955 în anul 1995 la 116.221 în anul 1996.

PREZENȚA

Am remarcat un câștig de 3,3 % în numărul aderenților (2.467.588); 2,2 % în numărul membrilor (1.407.941); și 2,8 % în numărul celor prezenți la serviciul de închinare de duminică dimineața (1.573.108). Prezența la școala duminicală a fost stabilă la cifra de 1.011.258, o creștere doar de 0,5 %, iar înscrierile au crescut cu 1,4 % la 1.417.500.

- Sherri L. Doty este statistician pentru Assemblies of God, Springfield, Missouri.

este să creăm condițiile ca acest seceri^o să aibă loc, ^oi să o facem cu bucuria că am luat parte la seceri^oul Bisericii.

din dorința de a-i cântiga pe cei pierduți. Acest răspuns afirmativ vine în urma unei relații personale cu Hristos—relație personală, cât ^oi relația cu Trupul lui Hristos, care este Biserica. Pe măsură ce vedem Duhul la lucru realizăm că totul are ca scop evanghelizarea celor de acasă ^oi a celor de departe. Iar rezultatul va fi din nou un seceri^o bogat.

CUM NE PROVOACĂ PE NOI UN ASEMENEA SECERI^o?

Biserica se confruntă cu provocarea continuă de a păstra seceri^oul. Trebuie să existe programe de ucenicizare deja rânduite, pentru a le putea sluji ^oi pentru a-i păstra pe noii convertiți. Ca răspuns la această provocare, donațiile pentru susținerea misionarilor din bisericile noastre era în 1996 la cote maxime ^oi continuă să urce până în prezent. Domnul seceri^oului ne spune din nou despre

Biserica: "«să lucrez... [pentru că] vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze». Ridicați-vă ochii, ^oi priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceri^o" (Ioan 9:4; 4:35).

CARE ESTE RĂSPUNSUL BISERCII LA MAREA TRIMITERE?

Duhul împuternice^ote Biserica pentru a putea îndeplini sarcina, ^oi biserica răspunde chemării Duhului. Trăim vremuri cu multe oportunități. Dumnezeu ne-a dat instrumente pentru binele Evangheliei, instrumente pe care nu le-am avut la începutul lucrărilor misionare—internetul, transportul aerian internațional, comunicațiile prin satelit, ^oi acestea sunt doar câteva exemple.

Duhul împuternice^ote Biserica pentru a putea îndeplini sarcina, ^oi biserica răspunde chemării Duhului.

Biserica se ridică la înălțimea chemării ^oi a provocării. Înregistrăm un număr ridicat de oameni care se dedică cu normă întreagă misiunii, ^oi descoperim că ni se deschid mai multe u^oi decât în toți cei 83 de ani de existență ai Adunărilor lui Dumnezeu. Este o zi frumoasă, o zi plină de provocări pentru biserica lui Isus Hristos. ♦

De fiecare dată când biserica este în toiul unei treziri spirituale ^oi a unei înnoiri, pasiunea ^oi compasiunea oamenilor se intensifică.

Toate bisericile Assemblies of God ar trebui să aibă o convenție referitoare la misiune.

ORGANIZAPIA ASSEMBLIES OF GOD A ÎNREGISTRAT PESTE 500.000 DE CONVERTIRI ÎN 1996. CE NE SPUNE ACEST LUCRU?

De fapt au fost 508.000 convertiri. Aceste statistici ne spun că atunci când Biserica investe^ote în trezire ^oi înnoire pasiunea ^oi compasiunea oamenilor cre^ote. Beneficiind de vitalitate spirituală suntem mai atenți la nevoile celorlalți ^oi la împlinirea voii lui Dumnezeu. Urechile noastre vor fi mai sensibile la vocea Lui, iar inima noastră va dori să fie plăcută Lui. Acest lucru nu se obține imediat. Ci răspunsul nostru vine

Continuare din pag. 1

pastor, de fiecare slujitor duhovnicesc. Din experiența mea aș putea spune că, probabil în doi ani de zile, potențialul va fi epuizat. De aceea, trebuie să folosim acum acest potențial pe care Dumnezeu l-a dat României ca să facem o schimbare în țară și în Europa, iar Festivalul Speranței lucrează împreună cu bisericile ca să le întărească și să proclame Evanghelia.

R: Deși familia Graham este cunoscută în România, mulți așteaptă informații mai detaliate

despre lucrarea pe care Dumnezeu o face prin această familie.

VH: Billy Graham este un mare evanghelist. El a predicat în direct la 210.000.000 de oameni în întreaga lume. Se estimează că în întreaga activitate de o viață, de asemenea prin intermediul mediei, Billy Graham a transmis mesajul lui Dumnezeu la miliarde de oameni. Pentru aproximativ 50 de ani Billy Graham a fost printre primii zece cei mai admirați oameni din lume. În 1985 Billy Graham a vizitat România. Și la biroul nostru avem poze mari, așezate pe pereți, care ne sunt mărturiile ale acestor vizite. A venit aici ca și invitat al Uniunii Baptiste, dar și al altor biserici din România. Vizita sa a fost istorică din mai multe puncte de vedere.

Doar în Timișoara cei care au participat au fost peste 100.000 de oameni. De aceea, tot ceea ce face Asociația "Billy Graham" este să predice Evanghelia în întreaga lume, iar scopul nostru este simplu. Noi folosim orice modalitate posibilă pentru a proclama Evanghelia Împărăției. Suntem implicați în diverse activități sociale. Chiar anul trecut am construit sute de case în India după tsunami. Aceste echipe de răspuns rapid intervin în locuri în care a fost un dezastru natural. Organizăm campanii de evanghelizare cunoscute sub denumirea de

Festivalul Speranței. Inițiem tot felul de seminarii și instruirii, transmitem emisiuni radio și televizate. Și toate acestea se fac cu un singur scop: să explice fiecărui om din întreaga lume că Dumnezeu îl iubește și și-a dat Fiul pentru el. Liderii din România, amintindu-și de vizita dr. Graham, au decis să invite de data aceasta pe fiul acestuia, Franklin Graham și să organizeze un Festival al Speranței. Invitația a venit din partea mai multor biserici, pentru că liderii spirituali au înțeles că doar unitatea poate aduce ceva ce n-a fost niciodată până acum. Asociația Evanghelistică "Billy Graham" este o organizație care lucrează împreună cu biserica locală. În agenda noastră nu există viziunea de a începe biserici

care să depindă de organizația noastră, ci vrem să ajutăm bisericile locale să câștige suflete pentru Domnul și chiar să planteze noi biserici. Festivalul Speranței nu se dorește a fi un spectacol, ci un mod de a-L glorifica pe Dumnezeu și de a vesti Evanghelia mântuitoare.

R: Ce elemente vor fi incluse în programul festivalului?

VH: Programul festivalului va fi unul complex. Sperăm să avem un cor de aproximativ 3000 de oameni. Vor cânta diferite grupe muzicale românești și internaționale. Oameni celebri, cunoscuți, vor vorbi despre relația lor cu Hristos. Principalul vorbitor va fi Franklin Graham. Franklin este prietenul meu, fiul lui Billy Graham, dar dincolo de toate acestea, este un om care îl iubește pe Dumnezeu. Coordonează activitatea organizației "Samaritan's Purse". Toate cele 80.000 de pachete pentru copii, ambalate în cutii de pantofi, care au fost distribuite aici în Timișoara de Crăciun, au venit din partea acestei organizații. Franklin este, de asemenea, un evanghelist. Vorbește cu putere, mesajul lui pătrunzând adânc în inima oamenilor. Este un prieten al președinților americani. A fost principalul invitat ca și lider spiritual la instalarea ca președinte a domnului Bush. Este prietenul multor sportivi și al unor importante personalități americane, dar în același timp este un creștin smerit, care vrea să ajute o lume rănită spiritual. Viața și lucrarea pe care o face sunt clădite nu doar pe cuvinte, ci și pe fapte. Cu ajutorul lui Dumnezeu, Franklin Graham va fi pe stadionul din Timișoara în 4, 5, 6 iulie 2008. Festivalul Speranței va începe în fiecare seară la ora 6:30. Nu mai e nevoie să spunem că va fi cel mai bun concert care s-a jucat vreodată în România. Intrarea este liberă. Sunt bineveniți toți aceia care vor să asculte muzică de calitate și un mesaj special din partea lui Dumnezeu. Cei care vin sunt încurajați să și aducă și prietenii.

Continuare pe coperta 4

mplerea cu Duhul Sfânt

PARTEA A 2-A: Botezul cu Duhul este ceva ulterior convertirii

de ANTHONY D.
PALMA

Botezul cu Duhul este, în mod logic și teologic, separat de experiența convertirii, cu toate că poate avea loc fie imediat după convertire sau după o anumită perioadă de timp.

Acest articolul tratează problema relației temporale dintre convertire, botezul în apă și botezul cu Duhul Sfânt. Există oare pentru credincios un moment distinct, o experiență cu Duhul Sfânt separată de lucrarea acestuia în procesul de regenerare? Teza prezentată aici are două aspecte: (1) Noul Testament ne învață despre existența, disponibilitatea și dezirabilitatea unei astfel de experiențe pentru toți creștinii. (2) Această experiență este în mod logic și teologic separată de experiența convertirii, cu toate că poate avea loc fie imediat după convertire sau după o anumită perioadă de timp. În acest articol ne vom concentra atenția pe o astfel de experiență.

În studiile biblice este cunoscut faptul că indiferent de domeniul teologic, trebuie mai întâi să se meargă la pasajele care tratează subiectul cel mai pe larg. Luca, în special în cartea Faptele Apostolilor, tratează subiectul botezului cu Duhul Sfânt mai mult decât oricare alt scriitor biblic. El are reputația unui istoric precis, de aceea evenimentele pe care le-a scris trebuie considerate autentice. Mai mult, el este și teolog, folosindu-se de istorie pentru a reda adevărurile biblice. De asemenea scrierile lui au fost inspirate de Duhul Sfânt. De aceea afirmațiile și învățăturile lui Luca trebuie puse în paralel cu alte scrieri biblice și nu trebuie analizate din punct de vedere antitetic. Adevărurile biblice se completează, ele nu se contrazic, unul pe celălalt. Procedura corectă de a studia Scriptura este să se determine care scriitor sau scriere spune un anumit lucru, și apoi să se găsească corespondentul în alte părți ale Scripturii.

EXEMPLE NARATIVE ÎN FAPTELE APOSTOLILOR

Cartea Faptele Apostolilor nu este doar o înregistrare obiectivă a istoriei Bisericii primare. Multe dintre evenimentele pe care le conține au un scop teologic, a arăta modul în care Evanghelia s-a răspândit în lumea mediteraneeană, prin împuternicirea Duhului Sfânt (1:8). Cele două teme ale evanghelizării și ale

umplerii cu Duhul Sfânt sunt atât de împletite încât una nu poate fi înțeleasă separat de cealaltă. Luca era cu siguranță conștient de alte aspecte ale lucrării Duhului; asocierea lui cu Pavel i-ar fi insuflat prea multe gânduri de-ale lui Pavel legate de Duhul Sfânt. Dar în cartea Faptele Apostolilor el a ales să-și concentreze atenția asupra aspectului dinamic, unii ar spune carismatic, al lucrării Duhului.

Prima secvență în care îi găsim pe ucenicii primind o experiență a umplerii cu Duhul a avut loc în Ziua Cincizecimii, după cum stă scris în Faptele Apostolilor 2:1-4. Luca mai relatează apoi încă patru astfel de evenimente în care cei ce se convertesc au experiențe cu Duhul similare cu cea a ucenicilor în Ziua Cincizecimii.¹ Este de folos să verificăm aceste cinci evenimente, după care vom putea trage concluzii.²

ZIUA CINCIZECIMII (FAPTELE APOSTOLILOR 2:1-4)

Coborârea Duhului Sfânt peste ucenicii care așteptau Ziua Cincizecimii a fost fără precedent. Într-un sens foarte important, a fost un eveniment unic care a avut loc o dată pentru totdeauna, profețit în mod special de Ioel (2:28, 29), și oferit de Isus care se înălța la cer (Fapte 2:33). Fenomenele audiovizuale oferite de vânt și foc sunt reminescențe ale evenimentului prin care a fost dată Legea pe Muntele Sinai (Exod 19:18; Deuteronom 5:4) și alte manifestări speciale ale prezenței lui Dumnezeu (teofanii), din Vechiul Testament (2 Samuel 22:16; Iov 37:10; Ezechiel 13:13). Vântul este o emblemă a Duhului Sfânt (Ezechiel 37:9; Ioan 3:8); într-adevăr cuvântul ebraic ruach înseamnă atât vânt cât și duh, comparat cu pneuma în limba greacă, care înseamnă același lucru. Cuvântul pneoe folosit în Fapte 2:2 este o altă formă a aceluiași cuvânt grecesc. Focul este de asemenea asociat cu Duhul Sfânt în Vechiul Testament (Judecători 15:14), în promisiunea că Isus va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc (Matei 3:11, Luca 3:16), și în identificarea celor șapte lămpi cu Duhul Sfânt (Apocalipsa 4:5, obser-

vați faptul că Duhul Sfânt este menționat în legătură strânsă cu viziunea lui Zaharia despre cele 9apte lămpi (Zaharia 4:2-6). Semnificația istorică a Zilei Cincizecimii nu poate fi cuprinsă suficient. Unii susțin că este ziua de naștere a Bisericii, alții că ar fi replica la darea Legii, 9i respectiv a instituirii Noului Legământ.

În acest articol preocuparea noastră este să stabilim care a fost semnificația personală a Zilei Cincizecimii pentru ucenicii peste care a venit Duhul Sfânt. A fost experiența Cincizecimii ulterioară convertirii lor? Dacă acești ucenici ar fi murit înainte de revărsarea Duhului Sfânt peste ei, ar fi mers să se întâlnească cu Domnul? Răspunsul este evident. Într-o anumită întâmplare Isus le-a spus celor 9aptezeci, "Bucurați-vă căci numele voastre sunt scrise în ceruri" (Luca 10:20).³ Dar întrebarea se pune, au simțit ucenicii lui Hristos înainte de Ziua Cincizecimii regenerarea a 9a cum o găsim în Noul Testament?

Penticostalii identifică Ioan 20:22 ca punctul la care ei au experimentat regenerarea. Isus a "suflat peste ei, 9i le-a spus: «Luați Duh Sfânt»". Atunci, se pune problema că ei au fost umpluți cu Duhul 9apte săptămâni mai târziu. După părerea mea este discutabil dacă evenimentul din Ioan 20:19-23 poate fi identificat cu nașterea din nou. Trebuie luate în considerare următoarele aspecte:

1. Verbul neobișnuit folosit pentru a respira (emphysao) apare doar, aici, în Noul Testament, dar în Septuaginta este găsit ca având legătură cu crearea omului: "Domnul Dumnezeu... i-a suflat în nări suflare de viață" (Genesa 2:7). Unii susțin că în același fel în care Dumnezeu i-a dat viață lui Adam, la fel 9i Isus a dat viață spirituală celor zece apostoli. De 9i există o paralelă verbală între cele două pasaje, acest lucru nu poate susține afirmația că ucenicii au fost născuți din nou în această întâmplare. Scriitorii Noului Testament pot folosi limbajul Vechiului Testament aproape involuntar.

2. O traducere alternativă ar spune "A respirat 9i le-a spus «Primiți Duhul Sfânt»" (traducerea aparține autorului)

3. Doar zece oameni ar fi putut fi născuți din nou în acea relatare. Când aveau să fie născuți din nou ceilalți credincioși?

4. Contextul nu lasă de înțeles că s-ar fi întâmplat ceva semnificativ cu ucenicii în acel timp. Suflarea lui Isus peste ei a fost făcută în mod anticipat a ceea ce avea să se întâmple la Cincizecime. Fenomenul "un sunet ca un vâjâit puternic" (Fapte 2:2) este posibil să le fi amintit de actul de a sufla peste ei, făcut de Isus cu 9apte săptămâni înainte.

5. Contextul imediat, atât înainte cât 9i după, relatează cuvintele lui Isus despre slujire, nu despre mântuire: "Cum M-a trimis Tatăl pe Mine, a 9a vă trimit 9i eu pe voi" (Ioan 20:21). "Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate, 9i celor ce le veți ținea vor fi ținute" (versetul 23). Această ultimă afirmație este similară cu afirmația ultimă a lui Isus: "Veți primi o putere...; 9i-Mi veți fi martori" (Fapte 1:8). Există o similaritate cu ultima afirmație a lui Isus: "Veți primi o putere... Îmi veți fi martori" (Faptele Apostolilor 1:8).

6. Penticostalii ar trebuie să trateze cu foarte mare atenție problema relației temporale dintre convertire, botezul în apă 9i botezul cu Duhul Sfânt, atunci când se bazează pe Ioan 20:22.

Alternativa pe care o sugerez este că nu ni se cere să numim exact momentul în care ucenicii au experimentat nașterea din nou. Este posibil ca, luând în considerare evenimentul singular în istorie, coborârea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii să fi inclus 9i procesul de regenerare, simbolizat prin vânt (Ioan 3:8), care a precedat experiența umplerii cu Duhul. Dar trebuie să remarcăm că prezența vântului 9i a focului nu făcea parte din umplerea cu Duhul Sfânt a ucenicilor.⁴

Întrebarea rămâne aceeași, de ce a trecut un interval de zece zile între înălțarea lui Isus 9i coborârea Duhului Sfânt. Isus 9i-a sfătuit ucenicii "rămâneți în cetate până veți primi putere de sus" (Luca 24:49). Cea mai plauzibilă explicație este aceea că Sărbătoarea Cincizecimii a avut un rol simbolic care a fost desăvârșit în Ziua Cincizecimii, la fel semnificația Sărbătorii Paștelui a fost împlinită prin moartea lui Isus. Atât moartea lui Isus cât 9i coborârea Duhului Sfânt au fost programate de Dumnezeu ca să coincidă cu sărbătorile Vechiului Testament după cum a fost profetizat. Cincizecimea era sărbătorită printr-un ospăț în care erau aduse primele roade ale pământului 9i oferite Domnului. Faptele Apostolilor 2 a sărbătorit faptul că 3.000 de persoane au fost oferite ca dar de mulțumire lui Dumnezeu. Faptul că s-au adunat pelerini din întreg Imperiul Roman nu a fost relevant.

CINCIZECIMEA SAMARITENILOR (FAPTELE APOSTOLILOR 8:14-20)

Dacă am căuta un anume eveniment pentru a ilustra doctrina relației temporale dintre convertire, botezul în apă 9i botezul cu Duhul Sfânt, nici unul nu ar fi mai concludent decât experiența samaritenilor convertiți. Acest pasaj este cel mai lămuritor pentru toți penticostalii chiar 9i pentru ceilalți. Haideți să privim la acest pasaj.

Este posibil ca... coborârea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii să fi inclus 9i procesul de regenerare... care a precedat experiența umplerii cu Duhul.

Dacă am căuta un anume eveniment pentru a ilustra doctrina relației temporale dintre convertire, botezul în apă și botezul cu Duhul Sfânt, nici unul nu ar fi mai concludent decât experiența samaritenilor convertiți.

1. Mesajul lui Filip către samariteni era clar. El l-a propovăduit pe Hristos (Faptele apostolilor 8:5); le-a predicat Vestea Bună despre Împărăția lui Dumnezeu și Numele lui Isus (versetul 8).

2. Lucrarea lui Filip a fost întărită de "semnele pe care acesta le făcea" (versetul 6), care includea scoaterea îndrăcișilor din oameni și vindecări.

3. Samaritenii care au crezut au fost botezați. Este de neconceput că Filip i-ar fi botezat sau le-ar fi permis să se boteze dacă aceștia nu s-ar fi convertit cu adevărat mai înainte.

4. Apostolii din Ierusalim au auzit vestea că Samaria a "primit Cuvântul lui Dumnezeu" (versetul 14). Această expresie este sinonimă cu convertirea (Luca 8:13; Fapte 2:41, 11:1, 17:11-12; 1 Tesaloniceni 1:6, 2:13; Iacov 1:21).

5. Aprobarea conducerii de la Ierusalim a fost într-adevăr un lucru de dorit, aproape imperativ, având în vedere animozitatea de lungă durată care exista între evrei și samariteni. Acest eveniment arată că nici convertirea, nici botezul nu atrage după sine primirea Duhului în sensul în care Luca folosește acea expresie.

6. Nicăieri Scriptura nu învață sau lasă de înțeles că mântuirea se poate primi prin punerea mâinilor (Fapte 8:17). Cartea lui Luca arată într-adevăr situații în care uneori după convertire Duhul este primit după punerea mâinilor asupra persoanei respective (9:17; 19:6).

7. Faptul că samaritenii au primit Duhul nu este echivalent cu schimbarea lăuntrică ce are loc în procesul de convertire, ci acesta are un aspect extern, observabil. FF. Bruce, eminentul om de știință în domeniul Noului Testament, comentează: "Primirea Duhului Sfânt în Faptele Apostolilor are legătură strânsă cu primirea anumitor daruri spirituale".⁶

Experiența neobișnuită și identificabilă a primirii Duhului de către samariteni la ceva timp după ce s-au convertit și au fost botezați este un argument puternic în favoarea doctrinei relației temporale dintre convertire, botezul în apă și botezul cu Duhul Sfânt.

SAUL DIN TARS (FAPTELE APOSTOLILOR 9:17)

La trei zile după convertirea sa, Saul l-a vizitat pe Anania, care și-a pus mâinile peste el și a spus: "Domnul Isus... m-a trimis ca să... te umpli de Duhul Sfânt." Am făcut următoarele observații:

1. Anania nu a făcut apel la Saul să se pocăiască, dar i-a spus că trebuie să fie

botezat, ceea ce simbolizează spălarea păcatelor lui Saul (Fapte 22:16).

2. Punerea mâinilor lui Anania asupra lui Pavel a avut scopul ca acesta să primească Duhul, nu să fie mântuit. Istorisirea umplerii cu Duhul are loc în cartea Faptelor mai întâi în capitolul 2:4. Biblia nu folosește nicăieri o terminologie din care să rezulte că umplerea cu Duhul ar fi sinonimă cu mântuirea.

3. A existat o perioadă de trei zile între convertirea lui și umplerea lui cu Duhul.

4. Un individ, nu un grup, este umplut cu Duhul Sfânt. De obicei cei care abordează mântuirea din punct de vedere istoric se concentrează asupra grupurilor de oameni, despre care spun ei că sunt reprezentative, peste care Dumnezeu a turnat Duhul Sfânt într-un mod special când i-a încorporat în Biserică.

CORNELIU ȘI CASA LUI (FAPTELE APOSTOLILOR 10:44-48)

Povestea intrigantă despre Corneliu atinge punctul culminant când el și casa lui au primit Duhul Sfânt. Corneliu nu era creștin înainte să ajungă Petru în casa lui; făcea parte dintre Neamuri, s-a lepădat de păgânism și a adoptat Iudaismul în măsura în care el se temea de Dumnezeu. La momentul acela Petru vorbea despre Isus ca despre Acela prin care "oricine crede în El, capătă prin Numele Lui, iertarea păcatelor" (versetul 43).

Experiența post-convertire a primirii botezului cu Duhul este o lucrare a Duhului distinctă de regenerare.

Se pare că Corneliu și casa lui au răspuns cu credință, și simultan au avut experiența minunată de a primi Duhul la fel ca ucenicii în Ziua Cincizecimii, așa cum povestește Petru mai târziu conducerii de la Ierusalim (11:17; 15:8, 9).

Terminologia folosită de Luca pentru a descrie experiența acestora cu Duhul Sfânt nu a mai fost folosită altundeva în cartea Faptelor pentru a descrie convertirea: "S-a pogorât Duhul Sfânt peste toți" (10:44), "Darul Duhului Sfânt" (10:45; 11:17), "botezați cu Duhul Sfânt" (11:16). Aceste expresii sunt echivalente cu expresii de genul "umpluți cu Duhul Sfânt", rostite la Cincizecime sau în legătură cu Saul (2, 4, 9:17), și "să primească Duhul Sfânt" găsite în istorisirea din Samaria (8:15, 17, 19).

În plus, evenimentul din Samaria vorbește despre "pogorârea peste" credințioși a Duhului Sfânt, la fel ca faptul că experiența este un "dar", două terminologii adiționale legate de evenimentul din Cezareea.

Experiența cu Duhul a noilor creștini din Cezareea creează o paralelă cu cea a predecesorilor lor din Ierusalim, Damasc și Samaria. Dar spre deosebire de experiențele samaritenilor și cea a lui Saul, experiența lor a fost simultană cu experiența mântuirii.

BĂRBAȚII DIN EFESINI (FAPTELE APOSTOLILOR 19:1-7)

Două întrebări legate una de cealaltă sunt cruciale pentru o înțelegere corectă a acestui pasaj: (1) La momentul în care Pavel s-a întâlnit cu acești oameni, erau ei ucenici ai lui Hristos, sau ucenici ai lui Ioan Botezătorul? (2) Ce a vrut să spună Pavel când i-a întrebat "Ați primit Duhul Sfânt"? Trebuie să ne reamintim că Luca, scriind sub călăuzirea Duhului, a redat cu precizie esența întrebării lui Pavel.

Când Pavel a venit în Efes a găsit "câțiva ucenici". Cuvântul ucenic (mathetes în grecește) se găsește de 30 de ori în Cartea Faptelor. Atât înainte cât și după acest pasaj, cuvântul înseamnă un ucenic al lui Hristos. Nu există nici un motiv pentru care Luca s-ar fi abătut de la aplicarea cuvântului în adevăratul lui sens. Există anumite teorii care susțin că folosirea pronumelui indefinit câțiva în greacă, implică faptul că aceștia nu erau ucenicii lui Isus. Dar Luca folosește același cuvânt la singular, când vorbește despre Anania și Timotei, numindu-i pe fiecare "un ucenic" (9:10; 16:1). Cea mai simplă explicație pentru folosirea de către Luca a adverbului "câțiva" se găsește în Fapte 19:7, care spune că erau "cam doisprezece bărbați"; Luca nu era sigur de numărul exact.

Situația acestor oameni este comparabilă cu cea a lui Apollo (18:24-28), care era deja un credincios "și vorbea și învăța amănunțit pe oameni despre Isus, măcar că nu cunoștea decât botezul lui Ioan" (versetul 25). Priscilla and Acuila "l-au luat la ei și i-au arătat mai cu deamăruntul Calea lui Dumnezeu" (versetul 26). El era un creștin care avea nevoie să primească mai multă învățătură, în aceeași situație erau și bărbații din Efes.

Există multe discuții cu privire la întrebarea lui Pavel: "Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?" (Fapte 19:2). Anumite traduceri au "de când" sau "după ce" în loc de "când". O altă traducere, și una fără importanță teologică este: "Ați primit Duhul Sfânt crezând mai înainte?" (traducerea aparține autorului). În cartea Faptelor, terminologia "primirii Duhului" este găsită atât în evenimentul din Samaria cât și în cel din Cezareea (8:15, 17, 19; 10:47; vezi de asemenea 2:38).

Cu alte cuvinte, Pavel îi întreabă dacă au avut o experiență cu Duhul comparabilă cu cea a credincioșilor samariteni și a credincioșilor din Cezareea. Pavel nu se juca cu acești oameni folosind cuvinte teologice, ci voia să recunoască faptul că aceștia sunt credincioși cu adevărat. S-au scris multe despre timpurile verbale ale celor două verbe din întrebarea lui Pavel și dacă, din punct de vedere gramatical, primirea Duhului trebuie înțeleasă ca având loc în momentul în care credem, sau, alternativ, la un anumit timp după ce am crezut.⁸

Contextul ne oferă răspunsul cel mai bun. Experiența cu Duhul, despre care a întrebat Pavel este înregistrată în versetul 6. În această instanță experiența a fost însoțită de punerea mâinilor și de manifestări externe precum cele experimentate anterior de către credincioși (2:4; 10:46). Experiența înregistrată în capitolul 19:6 nu a coincis cu mântuirea lor. Chiar dacă, prin întrebarea lui Pavel, putem fi convinși că Pavel avea anumite rețineri cu privire la autenticitatea mântuirii lor, ceea ce conținea este că în urma experienței cu Duhul a urmat botezul lor în Numele Domnului Isus și a fost urmată de punerea mâinilor.

Adeseori se susține faptul că imaginea creată de Luca despre Duhul Sfânt, mai ales cu privire la umplerea cu Duhul Sfânt, este diferită de cea găsită în scrisorile lui Pavel. Cu toate acestea, evenimentul din Efes arată că atât Pavel cât și Luca credeau într-o experiență cu Duhul care se putea distinge de lucrarea Duhului în procesul de mântuire.

Este important să menționăm că acest eveniment a avut loc la 20 de ani după Ziua Cincizecimii. Printre altele, putem învăța că experiența penticostală a fost oferită și pentru credincioșii care nu au trăit acea sărbătoare din pricina statutului temporal și geografic.

REZUMAT AL AFIRMAȚIILOR

Experiența post-convertire de a fi botezat cu Duhul este o lucrare a Duhului diferită de cea de regenerare. Nu implică mântuire și este un proces cu două etape.

În trei dintre cele cinci evenimente (Samaria, Damasc, Efes), oamenii care au avut parte de o experiență autentică cu Duhul erau deja credincioși. La Cezareea, experiența a fost propriu-zis simultană cu credința spre mântuire a lui Corneliu și a casei lui. În Ierusalim beneficiarii erau deja credincioși în Hristos, cu toate că este dificil (și poate chiar fără importanță) de a determina cu precizie absolută momentul în care au fost născuți din nou din punct de vedere nou testamental. Putem lua în considerare varietatea de termeni

Există un model care a fost obținut în urma studiului inductiv care prezintă o realitate postconvertire, și anume lucrarea autentică a Duhului Sfânt în viața unui credincios care este adeseori numită botezul cu Duhul Sfânt.

echivalenți ca sens care sunt folosiți: "botezați cu Duhul", "au primit Duhul", "au fost umpluți de Duhul", "Duhul s-a pogorât peste", și faptul că experiența este găsită ca având loc atât la grupuri (Ierusalim, Samaria, Cezareea, Efes) cât și pentru un individ (Damasc).

Cartea Faptele Apostolilor într-adevăr ne arată, totuși, că uneori o experimentare a Duhului postconvertire este primită după punerea mâinilor.

Punerea mâinilor este menționată în trei rânduri (Samaria, Damasc, Efes), și de către apostoli în două rânduri (Samaria, Efes), și de către unul care nu era dintre apostoli (Damasc).

În trei ocazii a existat o anumită perioadă de timp scurs între convertire și botezul cu Duhul Sfânt (Samaria, Damasc, Efes). Intervalul de timp pentru revărsarea Duhului în Ierusalim era cerut de importanța simbolică a Zilei Cincizecimii care trebuia să se adevărească așa cum a fost profetită. În cazul evenimentelor din Cezareea nu a existat o perioadă de timp.

Experiența postconvertire mai este numită și "dar" (2:38; 8:20; 10:45;

11:17). Prin urmare, nu se poate merita, și nici nu este o răsplată pentru sfințenie.

Ea este dar, dar este nepotrivit să fie numită "o a doua lucrare a harului". Dintr-o asemenea exprimare se poate subînțelege că credinciosul nu poate experimenta lucrarea harului lui Dumnezeu în perioada dintre credința incipientă și umplerea cu Duhul Sfânt. Ci orice dar primit în orice vreme este un rezultat al harului lui Dumnezeu. Această lucrare distinctă a Duhului nu exclude alte experiențe cu Duhul care pot să precedă sau să urmeze convertirii.

Există un model care a fost obținut în urma studiului inductiv care prezintă o realitate postconvertire, și anume lucrarea autentică a Duhului Sfânt în viața unui credincios care este adeseori numită botezul cu Duhul Sfânt. ♦

NOTE

1. În 2:1-4; 8:14-20; 9:17; 10:44-48; 19:1-7.
2. Pentru ușurarea exprimării, următoarele prescurtări vor fi uneori folosite pentru a face referire la evenimentele din anumite capitole: Ierusalim sau Cincizecime (capitolul 2); Samaria (capitolul 8); Damasc sau Pavel (capitolul 9); Cezareea (capitolul 10); Efes (capitolul 19).
3. Citatele biblice sunt extrase din versiunea Cornilescu, dacă nu este specificată altă sursă.

4. Un studiu asemănător despre semnificația focului este necesar. Un punct de plecare ar fi luarea în considerare a faptului că focul, în Scriptură, este prezentat ca un element purificator.

5. Penticostalii responsabili susțin învățătura prin care Duhul Sfânt vine să locuiască într-o persoană la momentul convertirii (Romani 8:9; 1 Corinteni 6:19) și că botezul cu Duhul este o experiență distinctă față de prima.

6. F.F. Bruce, The Acts of the Apostles: The Greek Text With Introduction and Commentary, ed. 2 (Grand Rapids: Eerdmans, 1952), 187. Vezi Partea 1 a acestei serii (Enrichment Journal, Summer 98) în care se tratează unele profeții ale lui Ezechiel și Ioel în legătură cu Duhul Sfânt.

7. Singura excepție o găsim în 9:25, unde "ucenicii" este însoțit de "ai lui", ceea ce înseamnă că erau ucenicii lui Pavel.

8. O discuție despre aceste probleme de gramatică grecească, chiar dacă sunt necesare, nu pot fi tratate în acest articol. Aceași construcție gramaticală construction apare de două ori mai mult în această relatare și în amândouă ocaziile indică o acțiune care urmează a se întâmpla, și nu însoțește acțiunea la participiu. Oamenii au fost botezați în Numele lui Isus după ce au auzit, nu în timp ce au auzit (versetul 5). Duhul a venit peste ei după ce Pavel și-a pus mâinile peste ei, nu neapărat în momentul în care i-a atins (versetul 6).

9. Partea 4 a acestei serii va trata aspectul terminologiei cu sensuri mai largi "umpluți cu Duhul", sau "plini de Duhul".

Anthony D. Palma, Doctor în teologie, a fost profesor la Assemblies of God, pentru mult timp, iar acum locuiește în Springfield, Missouri.

„Parcă spuneai că ai nevoie de un timp de meditație!“

SĂ IA AMINTE EUROPA

Context: Faptele apostolilor 16:6-10

Text: Faptele apostolilor 16:9: "Noaptea, Pavel a avut o vedenie: un om din Macedonia sta în picioare și i-a făcut următoarea rugăminte: «Treci în Macedonia, și ajută-ne!»"

DE CAMERON W. WILSON

INTRODUCERE

Creștinii umpluți de Duhul din România au chemarea de a predica Evanghelia la toți oamenii. Aceasta este porunca lui Hristos. Cu toate acestea, Scriptura ne descoperă cât de dificil a fost pentru Biserica primară să ducă acest mandat tuturor culturilor lumii. De fapt, miile de creștini care au primit Duhul Sfânt la Rusalii nu au avut nici cea mai mică idee despre ce însemna caracterul internațional al sarcinii dată bisericii (Faptele Apostolilor 20:21b).

Mult timp după Rusalii, Biserica a trecut cu vederea porunca Domnului de a merge în toată lumea. A rămas aceeași comunitate de evrei din Ierusalim, bucurându-se de pârtașia lor. În ciuda instrucțiunilor primite de la Isus, aceștia au ales să creadă că mântuirea le era destinată numai lor și câtorva persoane dintre Neamuri, dacă aceștia s-ar fi convertit la iudaism.

Totuși, odată cu persecuția lui Ștefan, a venit vremea ca ei să se împărtășească în afara Ierusalimului. Chiar și atunci când s-au împărtășit au ales să vestească minunea învierii lui Hristos doar evreilor (Faptele Apostolilor 11:19).

S-a realizat totuși un progres când evanghelistul Filip a dus mesajul învierii miraculoase în Samaria. Se pare ca Filip a câștigat pentru Domnul un prim păgân, când l-a învățat și l-a botezat pe famenul etiopian (Faptele Apostolilor 8: 38). Când vom fi în veșnicie vom ști cu siguranță dacă convertirea aceluia influent oficial guvernamental a fost autentică.

Predilecția monoculturală este mai evidentă în încăpățânarea

CAMERON W. WILSON

apostolului Petru. El a trebuit să fie convins prin intervenția supranaturală a lui Dumnezeu printr-o viziune, și oaspeți călăuziți de Duhul Sfânt, pentru a duce Evanghelia unui grup de păgâni în casa lui Corneliu din Cezareea. A fost o surpriză neașteptată să descopere faptul că Neamurile de necircumși puteau obține mântuire și primi umplerea cu Duhul Sfânt la fel ca și evreii (Faptele Apostolilor 10: 44-48). Ce putea să însemne acest lucru?

Dar cel mai mare progres a fost realizat când credincioșii din Cipru și Cirena au venit în Antiohia, din Siria, și au făcut gestul radical de a propovădui Evanghelia și grecilor, identificându-L pe Isus ca fiind Hristosul cel promis - Mesia cel mult așteptat în istoria evreiască. Din acel moment, din Antiohia (un oraș majoritar de Neamuri), Isus din Nazaret avea să fie vestit întregii lumi ca DOMN al întregului Univers - un titlu rezervat la acea vreme doar Împăratului Romei.

OAMENI SPECIALI - O ÎNSĂRCINARE SPECIALĂ

Pe toată durata lucrării celor 12 apostoli cea mai mare nedumerire a Bisericii se referea la cum ar putea neamurile, care nu erau circumcise, să devină creștini cu adevărat. Printr-o

întorsătură divină a lucrurilor care a prezis căderea congregației din Ierusalim, Duhul Sfânt a ridicat un nou centru care să cuprindă dragostea lui Dumnezeu pentru întreg pământul. Iudeii și Neamurile, un grup multi-etnic au putut să aibă deplină pârtașie cu bucurie în Antiohia, deoarece au înțeles mesajul de la cruce, și anume că prin suferința lui Hristos zidul care exista între popoare a fost acum dărâmat (Efeseni 2: 15-16), și a luat naștere o a treia entitate, și anume Biserica lui Dumnezeu (1 Corinteni 10: 32).

În acea atmosferă vocea lui Dumnezeu putea fi auzită cel mai clar spunând: "Puneți-mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat."

Antiohia este demnă de respect pentru că a dat cei mai buni lideri spirituali ai momentului. A luat ființă o echipă apostolică care avea să ducă Cuvântul lui Dumnezeu, minunile și tot ceea ce Isus a făgăduit neamurilor de nevednici oriunde aceștia s-ar afla.

Istorisirea prin care Barnaba, Pavel și alți membri ai echipei au plantat multe biserici în provinciile din vestul Asiei, este foarte cunoscută de către orice student al colegiilor biblice. Ajungând în Faptele Apostolilor capitolul 16, observăm că Duhul Sfânt îl avertizează pe Pavel cu privire la dorința lui de a lucra în Asia și Bitinia prin intermediul unei vedenii.

Vedem aici cum Dumnezeu ne ordonează situațiile "pe locuri" și cele de "start". Pavel și din Scriptură că Domnul preia inițiativa de a ghida pe oricine I Se supune "Eu te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care

trebuie s-o urmezi" (Psalmul 32: 8). În acele ore de veghere ^oi a^oteptare, Apostolul a primit o viziune care urma să ofere libertate Cuvântului lui Dumnezeu până la capătul pământului. Pavel ^oi grupul lui erau trimi^oi împoterniciți să treacă de barierele culturale dintre continente, ^oi să-i atingă pe europeni pentru Hristos.

Să ia aminte Europa:

În ziua când grupul misionar al Apostolului s-a imbarcat pentru a ajunge în Macedonia a fost creată o nouă bază evanghelică orientată spre vest. Pentru o perioadă de aproape 18 secole, printr-o cucerire extraordinară, continentul Europa avea să devină teritoriul natal al cre^otinismului, ^oi locul de na^otere al misiunilor globale. Toți cei care avem arborele genealogic originar din Europa putem da slavă Domnului pentru că Pavel a fost sensibil la ^ooaptele Duhului Sfânt ^oi la călăuzirea Lui! Dacă Pavel s-ar fi împotrivit călăuzirii lui Dumnezeu, ^oi ar fi ales destinația de nord sau est, noi toți, am fi acum o populație păgână!

În timp ce citim despre primii apostoli, învățăm că toți dintre ei, cu excepția lui Ioan, au murit ca martiri. Cei mai mulți dintre ei s-au ridicat pentru a porni în Marea Trimitere, ^oi au dus mesajul dătător de viață în tot Imperiul ^oi mai departe de acesta. Iată câteva exemple: Dacia (România) încă nu făcea parte din Imperiul Roman când Andrei a predicat în câmpia Dunării. Toma ^oi Bartolomeu au ajuns în India. Matei s-a dus în Etiopia. Simon Zelotul a predicat în Britan.

Spre sfârșitul primului secol, Evanghelia fusese predicată din Babilon până în Spania, o distanță de 4800 km. Cele mai exacte estimări dezvăluie că în anul 323 e.n., în jur de 500.000 de oameni au devenit cre^otini. Totu^oi nu trebuie să ne concentrăm numai pe eforturile apostolilor, pentru că întreaga biserică era o mărturie vie a lui Isus. Secolele au trecut unul după celălalt ^oi scânteia

bisericii s-a stins după ce, doar, în anul 323 e.n. fusese religia oficială a Imperiului. În ciuda acestei căderi de la credință, biserica a continuat să aibă grupări de credincioși fideli, care înaintau pe drumul credinței cântând Psalmii lui David ^oi umblând aproape de Domnul. Mulți au fost uci^oi pentru că au ales dragostea de Scriptură în detrimentul reverenței față de Papa.

Focul a fost reaprins

Pe la începutul anilor 1400, când un mare erou a fost preotul catolic ^oi profesorul universitar pe numele de Jan Huss, din Praga. Pelul lui era să realizeze purificarea clerului bisericesc ^oi să se asigure că învățăturile bisericești erau bazate pe Cuvântul revelat al lui Dumnezeu.

Prin predica lui puternică, ce a fost susținută la Capela Betleem din Praga, a reușit să câștige un număr mare de cre^otini hosiși fideli. A fost condamnat de biserică ^oi a fost ars pe rug în Constanța, Germania, în anul 1415.

Martirizarea lui Huss nu a potolit pasiunea pentru un cre^otinism revigorat. Printre urmașii domnului Huss se afla un grup de Frați Uniți în statele Moravia ^oi Boemia. Acești oameni au jnuit mesajul lui Huss viu, în ciuda faptului că au fost forțați să hoinărească din loc în loc, ^oi să treacă prin multe persecuții. Indiferent cât de mult încerca Roma, Biserica oficială, nu putea pune sigiliul pe devotamentul cre^otinilor față de Isus, Mântuitorul.

După o perioadă de 100 de ani de la mi^ocare a lui Huss, un călugăr augustinian din Wittenburg, Germania, a ridicat stindardul unui cre^otinism reformat. În anul 1517 convingerile lui Martin Luther erau scrise în latină, ^oi atâmate de u^oa Parohiei. Cunoscută sub denumirea de "Nouăzeci ^oi cinci de teze", acest document a fost publicat în toate jnuiturile, iscând a mare vâlvă printre teologii romano-catolici din Europa. Prin mijloacele Sale, Dumnezeu ridică oameni pentru care adevărurile

Evangheliei erau mai importante decât tradițiile papale, puterea ^oi poziția privilegiată.

Martin Luther a experimentat mântuirea prin credință, eliminând exercițiile religioase prescrise de oameni. După ani de autoflagelare, posturi, pelerinaje etc, a fost iertat în sfârșit de păcatul ^oi vinovăția lui (Romani 1:16, 17).

În mijlocul unor polemici religioase controversate, viața lui Martin Luther a fost cruțată în mod miraculos. A stat izolat o vreme într-un loc de refugiu, pentru a traduce Noul Testament în limba germană. Beneficiind de invenția recentă a tipografiei de către John Guttenberg 1455, Scripturile au început să se răspândească. Ideile biblice ale lui Luther nu au putut fi oprite, iar polemica cu Biserica Catolică a continuat printr-o luptă asiduă de peste 100 de ani.

Reforma Luterană a adus schimbări uimitoare în domenii foarte importante. Închinarea, atât predica cât ^oi muzica au fost transformate. Cuvântul lui Dumnezeu a fost pus în sfârșit la dispoziția oamenilor de rând în limba lor maternă. Totu^oi urmașii lui Luther nu au dat na^otere unei armate de misionari. Mi^ocare a s-a stabilit în cadrul unui sistem teologic mai degrabă, decât în trăirea zilnică ^oi în împărțirea acestor adevăruri lumii întregi.

Na^oterea Mi^ocării Europene de Misiune:

Asemenea Fraților Uniți din Moravia ^oi Boemia, reformații secolului XVII tânjeau după o trezire în cre^otinismul Noului Testament. Unul dintre acești oameni evlavioși a fost Jacob Spenner, un pastor ^oi învățător foarte eficient, care preda în Halle, Germania. În 1665 a publicat o carte mică numită "Dorințe sfinte". În acea carte explica cum se poate cultiva o umblare mai apropiată cu Isus, ^oi cum pot fi organizate grupuri dinamice de studiu al Cuvântului lui Dumnezeu. Cartea lui Spenner a stârnit o mi^ocare

pietistică orientată pe misiune la nivel global.

Spenner a mai fost și cofondatorul unei Universități Pietistice la Halle, în care tineri bărbai puteau afla secretele trăirii unei vieți de sfințenie și experimentare a puterii lui Dumnezeu. De pe băncile acelei universități, doi oameni au plecat în India de sud-est, în anul 1705, fiind primii protestanți misionari ai lumii. Numele lor dificil de pronunțat, Heinrich Plutschau și Bartholomew Ziegenbalg ne ajută să înțelegem minte pionieratul lor. Când s-au întors în Halle pentru a raporta despre modul în care Dumnezeu a binecuvântat lucrarea, povestea lor a atins inima unui tânăr student bogat, Count von Zinzendorf, care a cedat mai târziu una dintre proprietățile lui, în apropierea orașului Dresden, pentru a se construi un adăpost pentru Frații Moravieni. Acești urmași ai reformei lui Huss au fondat acolo un oraș în anul 1722. Învățătura centrală a Pietismului era aceea care susținea că întreaga biserică trebuie să fie o mărturie și să evanghelizeze lumea.

O trezire penticostală a avut loc într-o comunitate din Herrnhut în iunie 1727, această manifestare a constat în multe ore de rugăciune ferventă și închinare prin muzică și cântece. A fost organizată o întâlnire de veghe care a durat 24 de ore pentru a se mijloci pentru înaintarea Evangheliei mondiale. Una după alta, familiile din Herrnhut au făcut planuri să meargă ca misionari acolo unde Domnul îi cheamă. Nu erau ordinați ca slujitori oficiali, ci evangheliști care se susțineau singuri din punct de vedere financiar prin intermediul meseriilor lor. În acest stil unic, Misiunea Penticostală Mondială a căpătat proporții. Odată cu trecerea vremii, moravienii s-au alăturat câmpului de misiune cu sutele! Li s-au alăturat misionari din Misiunea Leipzig, cât și misionari din Scandinavia. Astfel putem observa că Mișcarea de Misiune Evanghelică nu a fost o idee a americanilor.

Europenii au început misiunea într-un mod glorios. Abia în 1792 William Carey a devenit primul misionar englez, care și-a început lucrarea memorabilă lângă Calcutta, India. Apoi, în 1810 Adoniram Judson a devenit primul misionar originar din America. El și-a făcut marea lucrare în Burma (Myanmar).

EUROPA ASTĂZI:

Secularismul domină Europa de azi. Ea este în prezent un continent postcreștin alcătuit din 50 de țări și aproximativ 725 milioane de oameni. Europa a devenit unul dintre câmpurile de misiune cele mai nevoiașe. Marile catedrale și clădiri religioase încă mai definesc panorama orașelor și satelor, dar cu toate acestea, multe dintre aceste clădiri au fost transformate în săli de concerte, biblioteci, sau puncte turistice. Doar un procent mic de oameni sunt credincioși practicanți. Chiar și mai puțini îl cunosc pe Isus ca Domn și Mântuitor.

Dr. Phillip Jenkins este un distins profesor de religie și istorie la o mare universitate americană, care a publicat de curând o carte intitulată "Continentalul lui Dumnezeu, criza religioasă a Europei". În această carte domnul Jenkins tratează colapsul creștinismului tradițional european și apariția multor popoare musulmane pe tot continentul. El pomenește de asemenea despre sutele de biserici formate exclusiv din imigranți, care numără mii de membri și al căror rol este vital prin faptul că atrag mulți europeni la Hristos.

În Londra, Anglia, cele mai mari biserici sunt formate din imigranți adunați din toate colțurile Imperiului britanic. Mulți dintre liderii acestor biserici provin din Africa. În Kiev, Ucraina, o biserică Penticostală de peste 30.000 de membri este condusă de un pastor nigerian, pe nume Sunday Adalaja.

Cu siguranță că și congregațiile românești din Europa de Vest pot avea o mărturie puternică în orașele lor, mai ales dacă reușesc să

slujească în limba comunității în care trăiesc. De aceea este nevoie să ne rugăm pentru pastorii români și membrii bisericilor din Europa de Vest. Ei pot fi misionari eficienți în aceste locuri care au fost punctul de plecare al spiritualității și care a trimis mulți misionari în lumea întreagă.

De aceea strigătul nostru este: "Să ia aminte Europa". Ne rugăm ca penticostalii din diaspora să fie precum Biserica primară când a fost împrăștiată din cauza persecuțiilor. Aceștia au predicat și au pus bazele unei revoluții spirituale care a cucerit Imperiul păgân.

În ciuda cunoștințelor despre Scripturi, bisericile penticostale din România nu au predat învățături despre misiunea mondială. Părinții noștri erau preocupați de păstrarea credinței în timpul unui regim de guvernare foarte greu (1945-1989). Dar acele timpuri din trecut și este momentul ca România să facă un progres considerabil în lucrări de misiune la nivel mondial. La fel ca și Biserica primară ne-am concentrat eforturile asupra noastră și asupra românilor noștri care nu sunt mântuiți. Acest lucru nu este neapărat un lucru rău, doar că ne-am învățat în cercul nostru restrâns, cum a fost Ierusalimul pentru ucenici. Putem realiza că acum România reprezintă mai puțin de un sfert dintr-un procent din populația lumii. Este timpul ca Vestea Bună să se împrăție în toată Samaria și până la marginile pământului. Mulți români au răspuns deja chemării Domnului. Cinci familii misionare de români lucrează în Turcia. Alți câțiva români lucrează ca misionari în India, Africa și Indonezia.

Vă îndemn să-L cautăm pe Domnul și să cerem de la El puterea promisă prin umplerea cu Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 1:8). Haideți să înaintăm pretutindeni, fiind convinși că Domnul va lucra împreună cu noi întărind Cuvântul Său prin semnele care ne vor însoți (Marcu 16 :20). ♦

SĂ VORBIM DESPRE ISLAM

de Sobhi Malek

MESAJUL EVANGHELIEI TRANSMIS CU SENSIBILITATE

Înțelegerea mea cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu și experiența mea, m-au învățat să prezint musulmanilor mesajul dragostei lui Dumnezeu cu sensibilitate și putere.

M-a privit drept în ochi, având un zâmbet larg pe față. Era serios și empatic. Ceea ce auzeam era nou pentru mine:

"Dacă mi-ai fi spus că încercați să mă scoateți din islam ca să devin creștin, m-aș fi împotrivit cu prețul vieții mele. Nu aș mai fi vorbit cu voi. N-aș mai fi venit în casa voastră. Am acceptat invitația de a veni la întâlnirile voastre doar pentru că am simțim că sunteți prieteni buni cu noi. Am simțit că sunteți oameni onești.

Este adevărat, convingerile voastre religioase erau diferite de ale mele, dar și ce dacă. Voi întotdeauna ați vorbit de Isus, dar niciodată nu ați vorbit de rău nici pe Mohamed, nici Islamul. Ați folosit cuvinte pe care le puteam înțelege și concepte, care îmi erau familiare. Niciunul nu a fost ofensiv sau defensiv. În relația noastră a existat respect și dragoste și am fost atrași de ceea ce credeți.

A doua oară când m-am întâlnit cu voi, n-am mai putut rezista. Puterea lui Hristos a fost prea mare ca să-I rezist; dragostea și atracția Lui erau prea încântătoare ca să le ignor. Am venit la Hristos datorită felului în care mi l-ați prezentat."

Această discuție a avut loc la câțiva ani după ce prietenul meu L-a primit pe Hristos și a devenit ucenicul Lui credincios.

Nu am nicio formulă magică pentru a-i aduce pe musulmani la Hristos, însă înțelegerea mea cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu și experiența mea m-au învățat să prezint musulmanilor mesajul dragostei lui Dumnezeu cu sensibilitate și putere.

Timp de mulți ani am scris cărți și articole și am călătorit în jurul lumii vorbind despre Islam. În tot ce fac, pun mereu accentul pe sensibilitate și putere. Noi putem să-i aducem pe musulmani mult mai repede la lumina lui Hristos și în Împărăția lui Dumnezeu atunci când mesajul nostru este transmis cu sensibilitate și putere.

**ÎN LUCRAREA NOASTRĂ CU MUSULMANII TREBUIE SĂ LE OFERIM
MESAJUL DRAGOSTEI LUI DUMNEZEU ÎN AȘA FEL ÎNCÂT MUSULMANII
SĂ SE POATĂ RAPORTA LA ACESTA, SĂ FOLOSIM CUVINTE PE CARE
SĂ LE ÎNȚELEAGĂ ȘI NUME CARE SĂ LE FIE FAMILIARE.**

În următorul număr al revistei Resurse spirituale, voi discuta despre "Mesajul Evangheliei transmis cu putere". Articolul de față este intitulat "Mesajul Evangheliei transmis cu sensibilitate".

Comentariul prietenului meu a arătat cât se poate de clar că sensibilitatea este un aspect foarte important când este vorba despre prezentarea Evangheliei musulmanilor. La ce sensibilitate se referea el? Cum am fost eu sensibil? Răspunsul la aceste întrebări are trei părți. Ia în considerare următoarele aspecte.

**AJUTĂ-I PE MUSULMANI SĂ SE
RAPORTEZE LA MESAJUL DRAGOSTEI LUI
DUMNEZEU**

În lucrarea noastră cu musulmanii trebuie să le oferim mesajul dragostei lui Dumnezeu în așa fel încât musulmanii să se poată raporta la acesta, să folosim cuvinte pe care să le înțeleagă și nume care să le fie familiare.

De asemenea, trebuie să fim siguri că ceea ce spunem este simplu, iar înțelesul cuvintelor noastre este clar pentru ascultător. O bună comunicare este indispensabilă dacă vrem să transmitem adevăruri pe care dorim ca oamenii să le accepte. Ce înțeleg musulmanii când spunem "Hristos"? Ce înțelegem noi când spunem "Hristos"? Este Acesta Hristosul prezentat în Biblie sau este Hristosul îmbrăcat în hainele civilizației occidentale, ascuns în spatele expresiilor și particularităților culturale care, în cel mai bun caz, pot să nu aibă nici un înțeles pentru musulmani, iar în cel mai rău caz pot fi descurajatoare și stânjenoare pentru ei.

În lucrarea mea cu musulmanii arabi, eu folosesc Biblia Sharif, prima Biblie tradusă în limba arabă pentru musulmani. Aceasta a fost tradusă de misionarii organizației Assemblies of God și a fost publicată în august 2000. Biblia Sharif folosește cuvinte, nume și expresii familiare musulmanilor.

În ultimii 20 de ani, emisiunile radiofonice ale organizației Assemblies of God destinate musulmanilor arabi au fost singurele emisiuni care au folosit un stil sensibil din punct de vedere cultural. În continuare doresc să prezint o întâmplare legată de aceste emisiuni radiofonice.

Cu ocazia lansării unui program radio de la o nouă stație, în parteneriat cu o grupare pentecostală din Suedia, am fost invitat la o cină în Stockholm. Invitația mi-a fost făcută de un frate suedez ^oi de soția sa cre^otină, de origine egipteană, amândoi lideri în biserica lor. Invitați la acea masă au mai fost: un frate musulman care s-a întors la Hristos cu câțiva ani mai devreme ^oi liderul grupării pentecostale sus-amintite.

După ce am terminat delicioasa mâncare specifică Orientului Mijlociu, cineva din grup m-a rugat să le prezint unul dintre programele audio care urma să fie difuzat. Imediat după ce a început programul audio, convertitul musulman a început să lăcrimeze ^oi a spus: "Dacă a^o fi auzit acest program în urmă cu 10 ani nu m-a^o fi împotrivit Evangheliei atât de tare ^oi un timp atât de îndelungat." Apoi el ne-a povestit cum s-a împotrivit "pachetului complet" al Evangheliei, datorită lipsei de sensibilitate culturală în care i-a fost prezentată Evanghelia, precum ^oi datorită cuvintelor cu rezonanță străină care fuseseră folosite.

DĂ DOVADĂ DE SENSIBILITATE CULTURALĂ
Într-o țară musulmană, în care am fost implicat în plantarea unei biserici, s-a hotărât ca întâlnirile să fie organizate într-un mod sensibil din punct de vedere cultural, astfel încât musulmanii care vor participa să se simtă confortabil. Cei implicați în această nouă lucrare nu au vrut ca musulmanii să perceapă Evanghelia ca o amenințare pentru cultura lor.

**EU UNUL RESPING ACEASTĂ
ABORDARE ^oi ATITUDINEA DIN
SPATELE EI. ASTFEL DE METODE
STĂRNEȘC ANIMOZITĂȚI ^oi DUC LA
DEZBATERI APRINSE.**

Cultura este dată de atitudinile ^oi comportamentele predominante, care caracterizează un grup de oameni sau o organizație. De exemplu, chinezii mănâncă orezul cu beji^ooarele; cei din Occident îl mănâncă folosind furculița; în Orientul Mijlociu unii mănâncă orezul cu lingura, iar alții cu mâna; acestea sunt particularități culturale.

În întâlnirile noastre, pentru a da dovadă de sensibilitate culturală, ne scoțeam încălțăminte înaintea de a intra în încăpere, a^oa cum fac musulmanii (un semn de respect pentru un Dumnezeu pur ^oi sfânt; vezi Exod 3:5; Iosua 5:15). De asemenea, ne a^oezam pe un covoraș întins pe podea, a^oa cum fac musulmanii (un act de smerenie în fața lui Dumnezeu).

Acestea sunt lucruri simple. Nimic cutremurător. Însă musulmanii consideră că

aceste lucruri sunt importante. Într-una din zile, doi dintre membri bisericii noastre clandestine, Karim ^oi Noor, au invitat la întâlnirea noastră pe unul dintre profesorii lor de la colegiu. M-am gândit că aceasta a fost o hotărâre îndrăzneală din partea lor. Profesorul a venit. În timpul întâlnirii, ne-am închinat lui Hristos ca de obicei. Cuvântul a fost propovăduit ca de obicei. Totul a decurs bine. În timpul de p^ortă^oie de după întâlnire, l-am întrebat pe profesor: "Ce părere aveți despre serviciul nostru de închinare?"

Nu eram pregătit pentru răspunsul său: "A fost o întâlnire bună. Când Karim ^oi Noor m-au invitat, m-am gândit că urma să fie o întâlnire cre^otină americană. Dar nu a fost a^oa. Mi-a plăcut. Voi faceți lucrurile la fel ca noi în moschee."

La întâlnirea noastră ne-am închinat lui Hristos, am cântat cântece spre lauda ^oi gloria Sa, am citit din Cuvântul Său ^oi am vorbit doar despre El - toate aceste părți ale serviciului nostru nu au contat pentru tine? Să înțeleg că atâta vreme cât noi ne scoțăm încălțăminte ^oi ne a^oezăm pe covor, vă calmăm temerile ^oi vă temperăm atitudinea ostilă față de Evanghelia?

Aceste întrebări mi-au trecut prin minte în timp ce îl ascultam pe profesor. Mai târziu, m-am pus pe genunchi ^oi l-am rugat pe Isus să ne dea mai multă înțelepciune ^oi să ne arate modalități practice pentru a străpunge zidul tare al islamului.

NU FI NEPOLITICOS

Unii oameni confundă lipsa de politețe cu îndrăzneală. Cu ceva ani în urmă, vorbeam despre islam unui grup de conducători cre^otini. I-am încurajat pe ascultătorii mei să dea dovadă de sensibilitate culturală în prezentarea mesajului dragostei lui Dumnezeu, ^oi le-am explicat că trebuie să folosim metode de evanghelizare care să încurajeze grupul nostru jintă, nu să le rănească sentimentele.

Unui lucrător tânăr nu i-au plăcut sfaturile pe care li le-am dat. El a anunțat cu mult entuziasm: "Eu voi proclama adevărul, întreg adevărul. Voi spune grupurilor de musulmani din piețe sau oriunde-i voi întâlni, că Mahomed a fost un impostor, că Isus este singurul Domn ^oi Mântuitor, că El este Fiul lui Dumnezeu ^oi că dacă nu cred ceea ce spune Biblia, vor pieri cu toții."

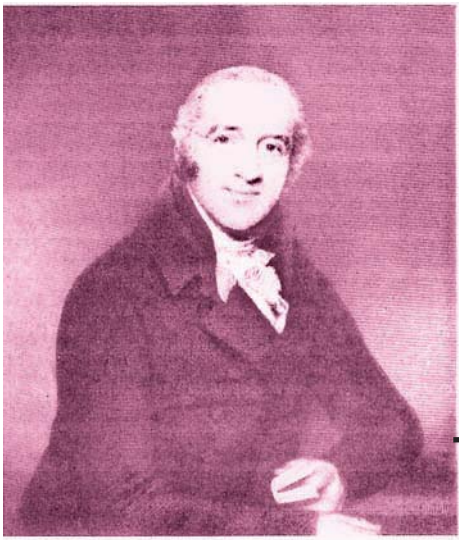
**NOI PUTEM SĂ-I ADUCEM MULT MAI REPEDE PE MUSULMANI LA
LUMINA LUI HRISTOS ^oi ÎN ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU ATUNCI CÂND
MESAJUL NOSTRU ESTE TRANSMIS CU SENSIBILITATE ^oi PUTERE.**

Eu unul resping această abordare ^oi atitudinea din spatele ei. Astfel de metode stărnesc animozități ^oi duc la dezbateri aprinse. Când îi vorbesc unui musulman despre Hristos, eu refuz să fiu implicat în controverse. Pe mine nu mă interesează dezbaterile religioase. În schimb, îmi pregătesc câte o istorisire ^oi cei mai mulți oameni sunt dispuși să asculte o povestire bună. Le vorbesc despre Isus Hristos ^oi despre puterea Sa de a ierta păcatele ^oi de a vindeca. Le relatez vreuna dintre minunile Sale din Evanghelii sau din propria-mi experiență ^oi le explic cum mi-a adus El pacea. Mohamed, islamul sau chestiuni teologice, cum sunt Trinitatea sau Răstignirea nu trebuie abordate în etapa inițială a prezentării lui Hristos unui musulman. (De multe ori, musulmanii folosesc aceste chestiuni ca mijloc de apărare pentru a încurca persoana care îi evanghelizează ^oi astfel să obțină un avantaj "logic" asupra acesteia.)

Cum a^o putea pune 2.000 de ani de realizări ^oi formulări teologice ale bisericii în brațele unui musulman pe care îl întâlnesc pentru prima dată (sau poate pentru a zecea oară) ^oi să mă a^otept ca el să le înțeleagă? Musulmanii vor înțelege doctrina cre^otină mult mai u^oor după ce Îi cer lui Isus să fie Mântuitorul ^oi Domnul lor. Chiar ^oi ucenicii lui Isus, care au petrecut trei ani cu El, au respins ideea morții Sale pe cruce. Abia mai târziu au priceput ucenicii acest lucru. Când le împărtășim musulmanilor Evanghelia, dând dovadă de sensibilitate culturală, noi călcăm pe urmele apostolului Pavel, care s-a făcut pe sine "tuturor totul, ca, oricum să măntuiesc pe unii din ei" (1 Corinteni 9:22). ♦

SOBHI MALEK, DR. în Misiologie, este un vorbitor cu renume, autor ^oi profesor onorific al studiilor islamice în numeroase seminarii din întreaga lume. El a tradus Biblia în araba islamică ^oi a scris numeroase cărți în limba arabă.

Credințioia lui CHARLES SIMEON

DE WILLIAM P. FARLEY

Acest articol este primul dintr-o serie de patru articole despre mari predicatori care au trăit de la începutul Revoluției Americane până la sfârșitul Marii Treziri din 1835. Vom analiza viața următorilor predicatori, Charles Simeon, Asahel Nettleton, Edward Payson, și Charles Finney. Pastorul din ziua de azi are o moștenire bogată din partea acestor oameni care ne servesc ca inspirație și astăzi: altruismul și slujirea lor exemplară, atât față de Dumnezeu cât și față de congregațiile lor.

Primul nostru studiu va fi despre viața lui Charles Simeon. Pasiunea lui pentru Hristos, viața lui devoțională, și orele îndelungate pe care le petrecea cu Dumnezeu în studiu l-au transformat într-un predicator puternic și un slujitor dedicat al lui Dumnezeu.

TINEREȚEA LUI SIMEON

În 1782, când Charles Simeon avea 23 de ani a fost ordonat de către Biserica Anglicană. Precum Whitefield, predecesorul său, și Spurgeon mai târziu, puterea cu care vorbea de la amvon atrăgea atenția tuturor instantaneu.

La câteva luni după ordinarea lui Simeon, un prieten pastor pe nume Atkinson l-a rugat să-i jină locul la

amvon cât timp acesta era plecat în concediu. În ultimii 25 de ani ai secolului al XVIII-lea, Anglia se găsea într-o întunecime spirituală. Majoritatea catedralelor și capelelor de la sate erau goale. În aceeași situație era și biserica lui Atkinson. Simeon a schimbat această stare încă de la prima încercare. Henry Venn scria: "În mai puțin de o săptămână sprezece duminici, predicând în locul domnului Atkinson la o biserică

din Cambridge, el (Simeon) a reușit să umple biserica de ascultători, lucru nemăintâlnit la noi de aproape un secol...

Puterea predicii este un rezultat direct al unui tip de autosmerire lăuntrică profundă care l-a marcat pe Simeon.

Mulțimea se aduna să asculte predica înlocuitorului, încât nu mai încăpea în bănci, pe culoar și chiar în sanctuar și în odaia clerului. Vicarul (Atkinson), întorcându-se din vacanță, a găsit clerul într-o stare de perturbare, dar într-o anumită măsură bucuros, «Domnule dacă ați știți cât de mult mă bucur că v-ați întors, de-acum vom avea loc în biserică.»¹

Cine era acest tânăr care la 23 de ani putea umple o biserică până la refuz? De ce este el important pentru pastorii secolului XXI?

CONVERTIREA LUI

John Wesley tocmai împlinise 56 de ani, iar John Edwards tocmai murise când, în 1759 s-a născut într-o familie de englezi din clasa superioară. Viața lui Simeon s-a întins pe durată Revoluției Americane, Revoluției Franceze și începutul Revoluției Industriale. A fost în aceeași generație cu John Adams și Thomas Jefferson. Simeon a crescut într-o casă de necredințioși, iar când a avut 18 ani tatăl său l-a trimis la Universitatea Cambridge. După primele patru luni de stat acolo el s-a convertit. La puțin timp după sosirea la facultate a fost informat de către rector că urmează să participe la Cina Domnului în câteva săptămâni. Imediat după acest anunț Duhul Sfânt a produs în Simeon un sentiment teribil de convingere față de păcat. Simțea o mare nevrednicie și vinovăție. În ciuda faptului că nu a fost crescut într-un mediu creștin, se temea totuși să ia parte la Cina Domnului într-un chip nevrednic.

Căutând pacea interioară cu Dumnezeu, a început să citească Biblia și alte cărți creștine. Această agonie a conștiinței a durat mai multe săptămâni, nu putea găsi pace sufletească. Într-un final, în timp ce citea despre Cina Domnului din cartea Arhiepiscopului Wilson, a înțeles realitatea lucrării de substituție a lui Hristos. A înțeles că păcatele lui erau puse asupra Celui care

Când (Simeon) a fost întrebat despre cele mai importante premise ale eficienței pastorale, el a răspuns fără ezitare: "umilință, umilință și umilință".

a murit în locul său, și din acel moment scrie el, "pacea s-a revărsat din abundență în sufletul meu, și la Masa Domnului în Capela I am avut cea mai dulce trecere la Dumnezeu prin Mântuitorul meu iubit."²

Precum Luther și Spurgeon, experiența agonizantă a convertirii lui i-a întipărit puterea mesajului Crucii, și niciodată nu a putut uita acest lucru. Din această cauză, Ispășirea era o temă constantă în predicile lui. Unul dintre biografiile săi descrie acest lucru astfel: "Pentru el, Hristos era centrul tuturor subiectelor pentru un păcătos, pentru care Evanghelia era singurul leac. Hristos era Evanghelia; și credința personală în El, o Persoana vie, era secretul Evangheliei."³

Zbuciumul lui personal i-a întipărit în suflet importanța recunoașterii păcatului în procesul de convertire. De aceea predicile lui aveau trei ținte: "Să smerească pe păcătos, să-L preamărească pe Mântuitor, și să promoveze sfințenia". Pușini pastori din generația lui ar fi avut ca țel în predicare convingerea păcătosului de păcatul lui. În general țelul nostru este să-l mângâiem pe păcătos. Am putea aplica și astăzi abordarea lui Simeon față de păcat?

SLUJIREA RESPINSĂ

La câteva luni după succesul în predicare povestită de noi mai sus, a fost numit vicar al bisericii Trinity din Cambridge. Probabil a fost ales pentru acest post datorită influenței tatălui său, a peitășii și a talentului lui evident în

predicare. Ordinarea lui Simeon la 23 de ani era ieșită din comun. Astfel de slujbe erau reținute pentru persoane mai în vârstă și mai experimentate. Așa erau de părere și parohii din această biserică veche și influentă. Ei intenționau să numească pe altcineva și au fost atât de dezamăgiți de numirea lui Simeon încât i-au sabotat slujbele divine. În acele vremuri enoriașii își cumpărau locurile în strană. Dușmanii lui Simeon s-au folosit de acest lucru împotriva lui. Au sabotat lucrarea lui Simeon și i-au încurajat și pe alții să le urmeze exemplul, blocând accesul la strană.

Dar ei au subestimat perseverența lui Simeon. El era un om ce dădea dovadă de mare răbdare, forță și încăpățănare. În ciuda opoziției acestor oameni și a multora ca ei, a suportat această persecuție timp de 12 ani. În tot acest timp ascultătorii lui fiind

obligați să stea pe culoar și pe unde mai găseau un loc liber. Influența caracterului puternic al predicilor sale i-a înmuiat pe dușmanii lui. Încetul cu încetul aceștia s-au întors în stranele lor. Pe durata acestor vremuri grele Simeon a păstrat o atitudine de smerenie și îndurare, cu care i-a câștigat în final pe dușmanii lui.

Într-un moment de cumpănă, Simeon L-a căutat pe Domnul pentru a primi un cuvânt de încurajare. A deschis Biblia la întâmplare la Marcu 15:21: "Au silit să ducă crucea lui Isus pe un trecător, numit Simon din Cirena." Simeon însemna Simon. Mesajul era limpede de înțeles. Avea să-și poarte crucea și a făcut acest lucru cu mulțumire.

PERIOADE DE SUCCES

Încetul cu încetul au început să apară ocazii de a predica la biserici mai mari. Reverendul W. Carus Wilson descrie prima oportunitate de a predica a lui Simeon, la marea Biserică St. Mary din Cambridge: "La acea vreme exista o predispoziție de a deranja și a supăra predicatorul, lucru care din nefericire nu era ceva neobișnuit. Dar nu a fost nevoie de mai mult de câteva propoziții ca întregul auditoriu să fie impresionat de luciditatea cu care și-a pregătit introducerea, iar tonul serios și impunător a creat momente solemne, și a fost ascultat până la sfârșit cu cea mai mare atenție și cel mai profund respect".⁵ Numărul mare de persoane adunate la biserică a plecat într-o dispoziție diametral opusă celei cu care s-au adunat. Acesta era efectul obișnuit în lucrarea lui Simeon.

Pasiunea lui Charles Simeon pentru Cristos, viața sa evlavioasă și lungile ore petrecute singur cu Dumnezeu în studiul său, l-a făcut un predicator puternic și un slujitor dedicat al lui Dumnezeu.

Simeon a rămas la biserică Trinity până la vârsta de 77 de ani, slujind 54 de ani. A făcut acest lucru fără vreă umbră de amărăciune sau răzbunare și a fost plin de hotărâre să-L mărturisească în mod persistent pe Hristos, indiferent de împotrivire. A fost credincios în locul în care l-a pus Dumnezeu.

Într-un final a devenit celebru și popular. A început să primească invitații să predice în Anglia și Scoția. În acești ani lucrarea lui a dus la convertirea multor oameni. De exemplu, când se zvonea că urma să predice la un anumit campus universitar, mulțimile se îngrămădeau. Autorul Brown scria în Reculegerile lui: "În noiembrie 1811, priveliștea bisericii plină până la refuz era de necrezut ochilor", iar în 1814

"de-abia dacă aveai loc să arunci un ac"; în 1815, numărul audienței era imens, atenția lor era vădită și profundă. În 1823 "întâlnirea a avut loc cu ușile închise".⁶

În locuința sa el ținea întâlniri săptămânale cu studenții. Aceste întâlniri i-au influențat pe mulți tineri să adere la lucrarea de predicare. Efectul pozitiv asupra Bisericii anglicane al secolului al XIX-lea a fost mare.

Când a murit, la vârsta de 77 de ani, Simeon își câștigase deja potrivnicii cu dragoste. A câștigat dragostea și respectul întregului oraș, membrii universității și ai studenților. A fost prețuit de Anglia ca fiind

Ar fi dificil pentru el să înțeleagă ispita modernă, aceea de a pune responsabilitățile administrative mai presus de petrecerea unui timp consistent singur înaintea lui Dumnezeu.

unul dintre cei mai proeminenți lideri creștini. Biograful lui scrie: "probabil că Cambridge-ul nu a mai văzut vreodată o asemenea înmormântare ca a lui Simeon, nu doar datorită prezenței mulțimii și a respectului profund, ci și datorită faptului că nenumărate suflete au simțit că au pierdut un tată, și cu toții și-au adus aminte despre cât de diferită era situația la începutul lucrării lui."⁷

REALIZĂRILE LUI

"Fără să exagerăm putem spune că Simeon a avut o influență enormă asupra omileticii anglicane"⁸, scrie Arthur Pollard. Cea mai mare descoperire în domeniul omileticii a survenit din influența pe care el a avut-o asupra tinerilor care s-au succedat la Cambridge, au participat la întâlnirile lui săptămânale, și au devenit pastori, predicând la amvonul din toată lumea.

Biruindu-și opresorii prin răbdare în smerenie, a trăit destul de mult și a devenit destul de celebru pentru a-și prezenta lucrarea de-o viață, schișele predicilor lui în 21 volume—Horae Homiletica—Regelui William al IV-lea în 1833.

Dacă am fi avut mai mult spațiu am fi discutat și despre modul în care a trecut și peste alte persecuții, despre cum le-a biruit prin bunătate, despre faptul că a plantat sămânța care mai târziu a înflorit prin lucrarea misionară peste hotare, despre aptitudinile lui impresionante la amvon, devotamentul lui față de Biblie, angajamentul perseverent de a rămâne celibatar de dragul Evangheliei, și influența lui asupra oamenilor din secolul XX, cum ar fi John Stott.

Haideți să ne oprim pentru a medita la viața lui Charles Simeon și pentru a lua învățături.

LECȚII PENTRU PASTORUL DE AZI

În primul rând, a învățat că un om predică bine doar atunci când și-a predicat acel mesaj mai întâi propriului suflet. Un pastor n-are ce predică până nu-i vorbește Dumnezeu, și acest lucru necesită petrecerea multor ore în părtăcie cu El. Simeon a scris: "Dar trebuie avută mare atenție cu privire la care este starea ta înaintea lui Dumnezeu; dacă tu însuși nu te găsești într-o stare potrivită și nu trăiești propriu-zis ceea ce predici altora, atunci vei predica fără folos".⁹

În cazul lui Simeon, puterea în predicare și avea rădăcina în pietatea acestuia. Într-o epocă fără curent electric sau încălzire centrală, Simeon se trezea la 4 dimineața și se ruga primele 4 ore ale fiecărei zile, de obicei la lumina lumânării. Pentru el ar fi greu să înțeleagă cum noi putem pune responsabilitățile administrative mai presus de timpul substanțial de părtăcie cu Dumnezeu.

În al doilea rând, el și-a trăit viața căutând să crească în smerenie. Pe patul de moarte el a spus: "Un lucru știu, sunt cel mai mare dintre păcătoși, și cel mai mare monument al milei lui Dumnezeu, și cu siguranță nu mă înșel."¹⁰

Când a fost întrebat care ar fi cele mai importante lucruri în slujba de predicare el a răspuns fără ezitare: "Este nevoie doar de trei lucruri: smerenie, smerenie, smerenie."¹¹

A trudit zi și noapte pentru a-și cunoaște păcatele mai bine, pentru a învăța să nu se condamne singur, ci să ajungă mai aproape de Dumnezeu. "Simeon și lua viața și păcatul în modul cel mai serios", scrie John Piper. "El descria maturizarea lui în lucrare ca un mers în jos."¹²

Obsedat fiind de valoarea proprie, unele minți moderne s-ar putea să nu înțeleagă spiritualitatea lui Simeon. Dar accentul pe care el l-a pus pe păcat și smerenie este exact ceea ce are nevoie

Un pastor nu are nimic de predicat până când Dumnezeu nu-i vorbește, iar aceasta necesită multe ore petrecute singur cu Dumnezeu.

biserica de azi. Puterea de la amvon este rezultatul direct al unei vieți de autosmerire profundă, care l-a caracterizat pe Simeon. El scria: "niciodată nu am considerat că faptul că am fost iertat de Dumnezeu era un motiv în plus pentru a mă ierta singur, ci dimpotrivă, am considerat că e mai bine să-mi fie silă de mine, în măsura în care eram sigur că Dumnezeu a făcut pace cu mine... Există doar două lucruri pe care mi le-am dorit în toți acești 40 de ani, primul este să-mi stăpânesc propria-mi voință, iar al doilea este să văd Slava lui Dumnezeu pe chipul lui Isus Hristos: și

am considerat întotdeauna că aceste două trebuie să meargă împreună."¹³

În al treilea rând, putem învăța mult de la perseverența lui izvorâtă din credință. Cei 54 de ani de slujire într-o singură biserică au fost alimentați de dragostea față de Dumnezeu și față de om. Nu este nimic rău ca un om să se mute la o altă biserică, dacă face acest lucru din motive potrivite. Simeon a simțit chemarea față de Biserica Trinity. A refuzat să meargă în alt loc chiar și atunci când accesul la strană era blocat și când opoziția era groaznică, iar mai târziu, când a început să primească oferte atractive. Simeon nu era de acord cu mentalitatea modernă care consideră că lucrarea este o profesie în care se poate avansa prin mutări repetate la biserici mai mari. Mai degrabă, el a considerat lucrarea ca o chemare la slujire față de o biserică pentru care s-a lepădat de viața și eul lui

Dragostea lui pentru Hristos, profundă și arzătoare, viața disciplinată și timpul devoțional consistent, orele lungi petrecute față în față cu Dumnezeu în studiu au fost sursele puterii pe care o

avea la amvon. Având această temelie pusă, Dumnezeu l-a împuternicit să îi pască turma Lui, oferindu-i Pâinea Vieții. Oamenii din zilele noastre au nevoie de aceeași hrană. Fie ca viața lui Charles Simeon să ne inspire să le oferim oamenilor un ospăț spiritual. ♦

WILLIAM P. FARLEY este pastor la biserica Grace Christian Fellowship în Spokane, Washington. El este autorul cărții For His Glory, Pinnacle Press, and Outrageous Mercy.

NOTE FINALE

1. Handley Moule, Charles Simeon (London: Intervarsity Fellowship, 1892, retipărită, 1965), 35.
2. John Piper, The Roots of Endurance (Wheaton, Ill.: Crossways, 2002), 82.
3. Ibid., 89.
4. Ibid.
5. Moule, 64.
6. Ibid., 75, 76.
7. Ibid., 178.
8. Pollard și Hennell, eds., Charles Simeon 1759-1836, (London: The Society for Promoting Christian Knowledge, 1964), 167.
9. Moule, 70.
10. Ibid., 173.
11. Ibid., 65.
12. Piper, 91.
- 13 Ibid., 108. Piper folosește citate din: Ed. W. Carus, Memoirs of the Life of the Rev. Charles Simeon, m.a. (Cambridge: Hatchard și Son, 1847), 303-304. Sublinierea cursivă aparține autorului.

Edițiile electronice ale Jurnalului Enrichment sunt disponibile online în zece limbi, printre care: croată, franceză, germană, maghiară, română, rusă, spaniolă, ucraineană și engleză. Pentru a accesa aceste fișiere electronice căutați adresa www.enrichmentjournal.ag.org și dați click pe steagul țării/limbii care vă interesează. Sunt disponibile numere anterioare și cel curent.

Acum puteți accesa versiunea electronică Resurse Spirituale la adresa www.enrichmentjournal.ag.org dând click pe steagul României.

La bine și la rău, bolnav sau sănătos, de-a lungul campionatului de fotbal, a sezonului de baschet și a turneului de tenis.

FESTIVALUL SPERANȚEI NU SE DOREȘTE A FI UN SPECTACOL, CI UN MOD DE A-L GLORIFICA PE DUMNEZEU ȘI DE A VESTI EVANGHELIA MÂNTUITOARE

Interviu cu Viktor Hamm, reprezentantul Asociației Billy Graham

Continuare din pag. 15

R: *Credeți că România, o țară creștină, are nevoie de un astfel de eveniment?*

VH: Trebuie să încep prin a spune că nu există în lume țară creștină. Billy Graham obișnuiește să spună: "Te poți naște într-un garaj, dar asta nu înseamnă că ești mașină". Dacă țara este declarată ca fiind creștină, nu înseamnă neapărat că cetățenii, locuitorii ei sunt creștini. A fi creștin înseamnă să fii născut din nou, un om nou. Când mă uit la țări numite creștine și văd oameni implicați în furt, avort, consum de alcool și alte lucruri rele, nu reușesc să văd legătura între numele "creștin" și spiritualitatea acelei țări.

R: *Îmi amintesc că una dintre ideile principale ale doctrinei comuniste era exact ceea ce spuneți și dumneavoastră: omul nou. Ce legătură vedeți între această ideologie și concepția biblică despre omul nou?*

VH: Eu am crescut în Uniunea Sovietică. Am trecut prin școală și armată. Tatăl meu a fost închis 14 ani în lagărele lui Stalin. M-am născut aproape de cercul arctic, așa că am crescut cu acest concept al unui om nou. Și, într-adevăr, declarațiile comuniste vorbesc despre această idee de om nou. Dar încă aștept să văd măcar un singur om nou ca urmare a ideologiei comuniste. Trebuie să spun că am văzut mulți oameni noi, dar acei oameni noi pe care i-am întâlnit nu sunt discipoli ai comunismului, ci toți sunt ucenici ai Domnului Isus Hristos. Biblia spune că cine este în Hristos este o făptură nouă. Nu reînnoit, nu reeducat, ci înnoit complet. Și când vorbim despre un Festival al Speranței ne referim la oameni noi. Oameni care s-au născut din nou, schimbați pe dinăuntru. Umanismul și religiile de pe întreg mapamondul caută să producă acest om nou. Am mers în multe închisori și am predicat Evanghelia acolo. Când privesc deținuții îmi dau seama că aceasta este imaginea umanității. Gardienii spun că 60% dintre deținuți vor reveni în închisoare după ce sunt eliberați. Am întrebat pe unul dintre gardieni care este recordul de timp pentru o persoană să se reîntoarcă în închisoare. Mi s-a răspuns: "40 de minute". Închisorile se străduiesc ani de zile să transforme viața unui om, dar Dumnezeu face lucrul acesta într-o clipă. Același lucru îl putem spune când vine vorba de educație și religie. Fără Hristos cele două nu pot forma omul nou.

R: *Care sunt rezultatele pe care le așteptați de la acest eveniment?*

VH: Mai întâi, vrem ca Biserica lui Hristos să fie revitalizată, reînnoită. Așteptăm ca bisericile să vadă lumea ca un loc cu nevoi. Spre rușinea noastră trebuie să mărturisim că 95% dintre credincioșii din biserici nu au vestit Evanghelia lui Hristos nici unei persoane. În pregătirea Festivalului Speranței mobilizăm creștinii să se roage și să împărtășească și altora credința lor. Cel de-al doilea rezultat pe care îl așteptăm este să aducem bisericile mai aproape una de alta. Nu vom putea uneori să le aducem împreună din punct de vedere teologic, dar putem să ne concentrăm eforturile pe lucrarea de evanghelizare. Cu deplină siguranță și bazat pe experiența pe care am văzut-o în anii precedenți, pot afirma că întotdeauna un Festival al Speranței ajută bisericile să colaboreze. Rezultatele unui astfel de festival se văd după 3-5 ani. Cheia succesului constă în modul în care bisericile se implică în lucrarea de pregătire și consiliere. Sunt convins că în România bisericile vor împlini ceea ce Dumnezeu le cheamă să facă.

R: *Ce gând aveți pentru cititorii revistei noastre?*

VH: Vreau să invit pe toți creștinii la Festivalul Speranței. Vă provoc să vă rugați zilnic, la ora 10 seara, să vă gândiți la prieteni nemântuiți pe care doriți să îi invitați la acest eveniment. Festivalul Speranței va avea loc în perioada 4-6 iulie. Nu vă planificați vacanța în perioada respectivă. Nu vă planificați alte activități pentru începutul lunii iulie, ci veniți la Festivalul Speranței împreună cu prietenii voștri. Căutați să vă implicați în activitatea corală și de organizare. Dacă aveți copii, planificați să îi aduceți la stadion deoarece în data de 5 iulie, ora 11, vom avea un program special pentru ei. La acest festival veți asculta cea mai bună muzică pe care ați auzit-o vreodată. Haideți să lucrăm împreună și să aducem speranță în România. Fără Hristos viața este mizerabilă. Un mare fotbalist român, Daniel Zafiris, spunea: "Viața fără Dumnezeu e ca un meci de fotbal fără mingea". Avem nevoie de nădejde și această speranță este Hristos. ◆

Interviu realizat de Ioan Ciobota